

POLITISK ORIENTERING den 23. februar 2022: Rusland gør oprør imod USA med støtte fra Kina. Vil Europa ødelægge sig selv for at skade Rusland?

Med formand Tom Gillesberg

Lydfil:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2022/02/tg-23.2.22.mp3>

**POLITISK ORIENTERING i går den 23. februar 2022:
Rusland gør oprør imod USA med støtte fra Kina.
Vil Europa ødelægge sig selv for at skade Rusland?**

Der findes et alternativ til krig og kaos.

Læs, cirkulér og debatér Schiller Instituttets nye udtalelse.

Resumé:

Rusland bryder med det "moderne britiske imperium", den internationale regelbaserede (USA dikterede) verdensorden i lighed med den amerikanske uafhængighedserklæring imod det britiske imperium. Det er ikke en beslutning, det er truffet letsindigt, men fordi man ikke føler, man har et valg, hvis Rusland skal have sin frihed i fremtiden og undgå at være en vasalstat, som landene i EU og Nato tydeligvis er.

Rusland har fuldstændig rygdækning fra Kina på det grundlag, som er fremlagt i Beijing-erklæringen fra Putin og Xi Jinping

den 4. februar, hvor man gør op med den unipolære USA-kontrollerede verdensorden og erklærede starten på en ny multipolær verdensorden.

Anerkendelsen af Lugansk- og Donetsk-republikkerne er kun første skridt. Indtil Rusland får de sikkerhedspolitiske indrømmelser, som man har krævet – en ny sikkerhedsarkitektur der også imødekommer deres bekymringer – så vil man skridt for skridt eskalere konflikten. Begyndende med indtagelsen af det fulde territorium af republikkerne Donetsk og Lugansk.

Rusland er klar over, at USA vil iværksætte massive sanktioner, som frem for alt vil ramme ikke blot Rusland, men også Europa. Det har briterne og USA det fint med. De ødelægger gerne Tyskland og kontinentaleuropa og frygter mest af alt et samarbejde mellem EU (med Tyskland i centrum) og Rusland. Både første og anden verdenskrig blev støttet af Det britiske Imperium for at forhindre et sådant tysk-russisk samarbejde.

At eskaleringen kom nu var ikke Ruslands valg, men konsekvensen af den vestlige finansielle nedsmeltning der er i gang, som har sat ekstra tryk på den vestlige offensiv imod Rusland i blandt andet Ukraine. Rusland følte sig tvunget til at sige fra nu (så snart vinter-OL i Beijing var overstået).

Kina vil bakke Rusland fuldstændigt op, fordi det ved, at hvis man knækker Rusland, så vil man rette alle sine kræfter imod at knække Kina. Se videoen og erklæringen fra 4. februar om den nye russisk-kinesisk lancerede verdensorden på Schiller Instituttets hjemmeside.

Der er en vej ud af den ellers langvarige spændte og konfliktfyldte situation vi er inde i, hvis Vesten (USA) er villige til at tænke om og acceptere en ny sikkerhedsarkitektur, der også tager hensyn til Rusland og Kina. Ellers vil tingene blive ved med at eskalere og faren for en atomkrig, bevidst eller ved en fejl, vil vokse. Der er ikke noget kvik-fix inden for den gamle vestligt-fastlagte

verdensorden. De gode gamle dage kommer ikke tilbage.

Forslaget om en ny militær-aftale mellem USA og Danmark, der giver amerikanske soldater og materiel fri adgang til Danmark uden dansk kontrol, vil bekræfte, at Danmark ikke er en suveræn nation men blot en amerikansk vasalstat, der vil blive brugt i det amerikanske militære spil i Europa – med ubehagelige og potentielt fatale konsekvenser for Danmark. Danmark må have en selvstændig dansk strategi, vi må kunne tænke selv.

Oven i Ukraine-krisen kommer den igangværende finansielle nedsmeltning, som kan kraftigt forværres af de planlagte sanktioner imod Rusland.

Forbered Danmark til at håndtere dette gennem iværksættelsen af LaRouches 4 økonomiske love. Studér LaRouches økonomiske arbejde.

Tale af Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets konference, “100 sekunder til midnat på dommedagsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!”

Den 19. februar 2022

HELGA ZEPP-LAROCHE: God eftermiddag, god aften, alt efter hvor på planeten du befinder dig.

Hvis man ser på den nuværende strategiske situation ovenfra, ud fra historiens lange historiske bue, hvordan skal menneskeheden så skænke sig selv institutioner, der sikrer dens overlevelse på lang sigt, samt ud fra den nuværende dynamik mellem et Kina i fremgang og Asien generelt og et svigtende vestligt liberalt system, synes det at være indlysende, at resultatet af denne historiske æra må være et nyt paradigme i de internationale relationer. Fortsættelsen af geopolitik, som i øjeblikket har bragt os på randen af atomkrig, og det vanvid som ingen steder kommer tydeligere til udtryk end i den militærdoktrin, der ligger bag manøvren "Global Lightning", som forudsætter en langvarig atomkrig – denne geopolitik må erstattes af en international sikkerhedsarkitektur, der garanterer sikkerhedsinteresserne for alle nationer på jorden, herunder Rusland og Kina samt udviklingslandene.

Konfucius tilskrives den idé, at det første, der skal til for at løse et problem, er at bringe orden i begreberne, for hvis begreberne er i uorden, fører det til misforståelser, som fører til skænderier, som fører til rystelse af statens fundament, og der kan ikke være nogen harmoni i verden. Derfor er det en af de mest presserende opgaver at klarlægge forskellen mellem den historiske sandhed om, hvad der er sket i løbet af de sidste godt 30 år, siden Sovjetunionens opløsning, og den officielle "beretning", der fortælles i de vestlige mainstream-medier, og faktisk i disse dage nu på sikkerhedskonferencen i München, hvor en bred repræsentation af eliten i NATO-fraktionen er til stede. Og hvor det ser ud til, at udenrigsminister Tony Blinken og den tyske udenrigsminister Annalena Baerbock synes at være to alen ud af et stykke – hvilket er et forbløffende skuespil.

Disse kræfters officielle linje er, at Putin er aggressoren, at Rusland er det eneste land, der har ændret grænserne i Europa i efterkrigstiden med magt, nemlig på Krim, og at den eneste relevante kamp er mellem de liberale demokratier og de

aggressive, autokratiske stater, at NATO aldrig har gjort noget forkert, og at Rusland nægter suveræne lande som Ukraine retten til at vælge den alliance, de ønsker at være en del af. Det sidste, disse medier og politikere ønsker, er en præcis undersøgelse af, hvordan denne nuværende situation er opstået.

Men at tingene sættes på plads, er en uomgængelig forudsætning for at nå frem til en positiv løsning på den nuværende situation. Sovjetunionens sammenbrud betød ikke den vestlige liberale models overlegenhed. Det kollapsede af præcis de årsager, som Lyndon LaRouche identificerede i 1984, nemlig dets tilslutning til Ogarkov-doktrinen, afvisningen af at acceptere præsident Reagans tilbud om at samarbejde om det, der senere blev kaldt det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), som min afdøde mand Lyndon LaRouche var ophavsmand til, og fastholdelsen af principperne for det, som den sovjetiske økonom Preobrazhensky havde betegnet som "primitiv social akkumulation". Pave Johannes Paul II advarede dengang eftertrykkeligt om, at Vesten ikke skulle drage den konklusion, at de var moralsk overlegne, og som bevis herpå pegede han på udviklingssektorens tilstand, der var fattig og underudviklet, som et biprodukt af det vestlige liberale system.

I denne periode mellem Berlinmurens fald og Warszawa-pagtens opløsning, var der en reel chance for noget helt nyt: Kommunismen var forsvundet, Vesten havde ikke længere nogen fjende, og Lyndon LaRouche og hans bevægelse havde først foreslået den produktive trekant, Paris-Berlin-Wien, og derefter, efter Sovjetunionens sammenbrud, Den eurasiske Landbro som grundlag for skabelsen af en fredsordning for det 21. århundrede.

Den tidligere amerikanske ambassadør i Moskva, Jack Matlock, har gentagne gange eftertrykkeligt hævdet, at Sovjetunionen ikke udgjorde nogen trussel i de sidste år af sin eksistens, og at Den kolde Krig ikke sluttede med Sovjetunionen, men at den faktisk var slut to år tidligere, fordi Gorbatsjov havde

accepteret en demokratisering af Østeuropa og forskellige interne reformer, hvilket en stor del af den russiske befolkning hadede ham for, og betragtede ham som en forræder, i modsætning til folk i Vesten og især i Tyskland, som i store folkemængder råbte: "Gorby! Gorby! Gorby!"

Argumentet om at der aldrig blev givet noget løfte til Rusland om, at NATO ikke ville udvide sig mod øst er en åbenlys løgn, som er blevet afsløret af samtidige vidner såsom Matlock. Der foreligger en diskussion af den daværende amerikanske udenrigsminister, James Baker III, den 9. februar 1990, hvor han bekræftede over for Gorbatsjov, at NATO "ikke ville rykke en tomme mod øst". Og for ganske nylig, på spektakulær vis, af Roland Dumas, den daværende franske udenrigsminister. Tydeligvis, på grund af den akutte krigsfare, brød han for fem dage siden sin mangeårige tavshed og vidnede i et langt interview med den franske hjemmeside "Les Crises" om det, han havde fortalt vores franske repræsentant, Jacques Cheminade, privat, allerede tre år forinden: at der dengang var en meget vigtig forhandling om nedrustning og demilitarisering af Warszawa-pagten i gang.

Dumas sagde: "og diskussionen begyndte således. Det var den russiske diplomat som via Gorbatsjov, men også via den russiske udenrigsminister, Sjevardnadze, bad om ordet, og som sagde: "Vi, den russiske delegation, vil gerne vide, hvad der kommer til at ske med NATO's bevæbning i forbindelse med nedrustningen? Og vi kræver," jeg husker det tydeligt; han var formel, "at de allierede tropper overholder to forpligtelser". Den første, hvor han var meget sentimental, er den der vedrører bevarelsen af monumenter i alle de sovjetiske lande, til minde om den sovjetiske hærs ære. Den anden er, at der skal være en forpligtelse for Warszawa-pagtens og NATO's tropper, og at der ikke må ske nogen forskydning af NATO-tropper i de områder af Sovjet-pagten, der skal afvæbnes." Og på spørgsmålet om hvorfor det ikke blev nedfældet i de egentlige traktater, sagde han: "Det blev ikke nævnt. Det vil

sige, at folk, så påpasselige som amerikanerne, folk i Atlant-alliancen, vi anmodede ikke om, at det blev nedskrevet. Det er muligt, men i forhold til karakteren af den generelle diskussion, det vil sige et forsøg på at afvæbne for at gøre en ende på truslen om krig, for det var det der betød noget, og for at forberede en anden periode i forbindelse med en tid, som var nedrustning, var det logisk.

“Så denne diskussion fandt sted: Den fandt først og fremmest sted, fordi russerne bad om det, fordi vi støttede det – først mig selv, og ligeledes amerikanerne, og naturligvis tyskerne.”

Jack Matlock understreger, at løftet om at selv før Sovjetunionens afslutning, var det almindeligt accepteret, at sikkerhed måtte betyde sikkerhed for alle, og at der var et argument, hvor Gorbatsjov retfærdiggjorde en reduktion af oprustningen af det sovjetiske militær. Matlock fortæller også, at præsident Bush senior i en af sine sidste taler i Kiev, da der stadig var et Sovjetunionen, rådede ukrainerne til, at de burde tilslutte sig Gorbatsjovs frivillige føderation, som han foreslog, og han advarede ukrainerne mod “selvmorderisk nationalisme”.

Lad os se videoen fra den tyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher, som bekræftede dette meget tydeligt.

FORTÆLLER: Til gengæld for tysk enhed lovede Vesten at undlade at lade NATO rykke længere mod øst. I Washington afgiver den daværende udenrigsminister vidtrækkende løfter.

HANS DIETRICH GENSCHER: Vi blev enige om, at det ikke er hensigten at udvide NATO's forsvarsområde mod øst. Det gælder i øvrigt ikke kun med hensyn til D.D.R. [Østtyskland], som vi ikke ønsker at indlemme der, men det gælder helt generelt.

[skærmvisning – “1999”: Videoen viser udenrigsminister Madeleine Albright og tre udenrigsministre på et podium. Bag dem ses USA's, NATO's og andre flag.]

FORTÆLLER: Et kortvarigt løfte. De første østeuropæiske lande bliver optaget i NATO. Udenrigsminister Madeleine Albright stråler, da hun omfavner sine kolleger fra Polen, Tjekkiet og Ungarn. Et truende greb set fra Moskvas synspunkt. Men de er for svage til at reagere. [slut video]

ZEPP-LAROUICHE: Så, man har Dumas, Genscher, Matlock, som alle bekræfter, at disse løfter blev aftalt, og som klart modsiger den officielle erklæring om, at sådanne løfter aldrig blev afgivet, hvilket NATO's generalsekretær, Jens Stoltenberg, altid gentager.

Så sent som i dag rapporterer Spiegel Magazine i Tyskland om et nyligt fremkommet, tidligere hemmeligt, klassificeret dokument i det britiske nationalarkiv, som blev opdaget af den amerikanske politolog Joshua Shiffrin, om et møde mellem de politiske ansvarlige for udenrigsministerierne i USA, Storbritannien, Frankrig og Tyskland i Bonn den 6. marts 1991. I dokumentet står der, at alle var enige om, at et NATO-medlemskab for de østeuropæiske lande ville være uacceptabelt. Jürgen Chrobog, repræsentant fra Bonn, citeres: "At en udvidelse af NATO hinsides Elben ville være uacceptabel. Derfor bør Polen og de andre lande ikke tilbydes NATO-medlemskab."

USA's repræsentant på dette møde, Raymond Seitz, var enig i, at de under 2+4-samtalerne havde lovet Sovjetunionen, at NATO ikke ville udvide formelt eller uformelt mod øst.

Spiegel påpeger, at russerne allerede i 1993, længe før Putin, klagede over, at en udvidelse af NATO mod øst ville krænke ånden i 2+4-samtalerne. Det blev ikke skrevet ned, men begge parter handlede i 1990 i god tro, noget, som tilsyneladende er [gået] helt tabt.

Allerede dengang blev den gode tro imidlertid ikke delt af alle. I stedet for et nyt system, der ville yde sikkerhed for alle, hvilket også kunne have omfattet Ruslands optagelse i

NATO, startede de neokonservative i USA og deres britiske kolleger "Projektet for et Nyt amerikansk Århundrede", som var et initiativ til at opbygge en unipolær verden. Den irrationelle opstemthed overtog ikke kun markederne, som Alan Greenspan bemærkede på et tidspunkt i 90'erne, men det var euforien over, at det vestlige liberale system havde "vundet" Den kolde Krig, som blev den fortælling, der erstattede den historiske kendsgerning.

Francis Fukuyamas tåbelige og fuldstændig grundløse, forkerte argument om historiens afslutning, som betød, at det liberale demokrati ville brede sig til alle lande på verdensplan, begyndte at lægge et røgslør over de vestlige etablissemeters tankegang. Måden, hvorpå denne unipolære verden skulle oprettes, var imidlertid ikke så smuk. Farverevolutioner – orange, rosa, hvide, gule, arabiske – næsten hele regnbuens spektrum – blev støttet med milliarder af dollars: 5 milliarder dollars til Ukraine alene, til NGO'ere, før 2014, som Victoria Nuland åbenlyst pralede med. Det omfattede støtte til et kup i Kiev i 2014, som bragte offentligt bekendende nazistiske kræfter i Stepan Banderas tradition til magten; netværk, som var blevet opretholdt af NATO's efterretningstjenester i organisationer som den Anti-Bolsjevikiske Blok af Nationer i efterkrigstiden med henblik på en potentiel konfrontation med Sovjetunionen.

"Så disse efterretningstjenester vidste præcis, hvem der udførte kuppet på Maidan. Det var som en reaktion på den brutale undertrykkelse af den russisktalende befolkning i Ukraine, at folk på Krim ved en folkeafstemning stemte for at de ønskede at tilslutte sig Rusland, så der var ingen tvungen ændring af Krims grænser."

Naturligvis skulle FN-pagten og folkeretten i denne proces erstattes af en "regelbaseret orden". Dette skete med omfattende støtte fra Tony Blair, som i 1999 i Chicago argumenterede for humane interventionistiske krige, "retten til at beskytte": at man måtte erklære afslutningen på

den Westfalske Fred.

Omstændighederne omkring den 11. september, som Lyndon LaRouche havde advaret om ni måneder før det skete, som en "Reichstagsbrand", der var ved at ske, hvilket eliminerede en betydelig del af borgerrettighederne i USA og dannede grundlaget for de endeløse krige, begyndende med Afghanistan – den første krig baseret på løgne. Det der fulgte, var Colin Powells løgne over for FN i 2003 om masseødelæggelsesvåben i Irak, efterfulgt af krigene i Libyen med mordet på Gaddafi, forsøget på at vælte Assad-regeringen i Syrien og direkte og indirekte talrige andre militære operationer: Resultatet var millioner af døde og sårede og millioner af flygtninge.

Var alt dette i USA's eller Vestens interesse i almindelighed?

Resultatet var et gigantisk tilbageslag. Putin, som i de første år af sit præsidentembede havde mange beundrere i Vesten, blev i stigende grad upopulær hos arkitekterne af den unipolære verden, fordi han ikke underkastede sig den "regelbaserede orden". Han begyndte at genrejse Ruslands rolle som en aktør i verden. I 2008 i Georgien og i 2015 i Syrien og nu for nylig ved at kræve, at NATO's ekspansion mod øst ikke blot stoppes, men også tilbageføres til 1997-status, og ved at kræve skriftlige, juridisk bindende garantier fra USA og NATO om, at Ukraine aldrig bliver medlem, at der ikke må være offensive våbensystemer langs den russiske grænse, og at NATO ikke rykker længere mod øst.

Hvis man ser på de sidste 30 års historie, er dette faktisk et ganske beskedent krav. Også i lyset af, at Ukraine ikke opfylder kravene i NATO-traktatens artikel 5 og 10, som general Kujat, den tidligere stabschef for Bundeswehr, korrekt hævder.

I mellemtiden har et andet udslag af modstand mod den "regelbaserede orden" fået en fremtrædende plads. Kina, som havde sin egen plan for en eurasisk landbro, reagerede meget

positivt på de programmer, som Schiller Instituttet foreslog for en ny silkevej, men som i første omgang mislykkedes. Det var for økonomisk svagt til at gennemføre disse planer efter den såkaldte "Asien-krise" i 1997, hvor nogle asiatiske landes valutaer blev brutalt spekuleret i sænk af folk som Soros, der på en uge frarøvede landene det, som deres befolkninger havde oparbejdet i årtier.

Kinas reaktion på denne hændelse og de overordnede mål om fattigdomsbekæmpelse i hele verden var præsident Xi Jinpings bekendtgørelse af Den nye Silkevej i 2013 i Kasakhstan. Dette uden sammenligning største infrastrukturprojekt i historien er blevet en omfattende succeshistorie med næsten 150 involverede lande. Men især Kinas fortsatte økonomiske fremgang som lokomotivet i Bælte- og Vej-Initiativet fik fortalene for den unipolære verden og deres finansfolk i City of London, Wall Street og Silicon Valley til i stigende grad at karakterisere Rusland og Kina som "autokratiske", "autoritære" og værre ting.

Disse angreb havde som forventet den følgevirkning, der var et mareridt for folk som Zbigniew Brzezinski, Dick Cheney og beslægtede, nemlig at disse to lande – Rusland og Kina – har skabt et partnerskab uden fortilfælde. Den 4. februar, i begyndelsen af de Olympiske Vinterlege i Beijing, underskrev præsident Putin og præsident Xi Jinping et dokument om et omfattende strategisk partnerskab, som ifølge deres egne beskrivelser udgør en model for de fremtidige internationale forbindelser mellem nationer, der vil være baseret på gensidig hensyntagen til den andens interesser inden for det fulde spektrum af økonomiske, politiske, kulturelle og militære områder. [<http://en.kremlin.ru/supplement/5770>]

Denne aftale har formelt sat en stopper for ideen om en unipolær verden. Det er en historisk kendsgerning, der er kommet for at blive, ikke mindst fordi den kombinerer Ruslands marginale militære overlegenhed med den kinesiske økonomiske styrke, og i praksis indebærer det, at den slags trusler, som

blev fremsat af de to unavngivne embedsmænd fra Det Hvide Hus, om at USA i tilfælde af en invasion af Ukraine ville forhindre Rusland i at diversificere fra olie og gas og nægte det adgang til avancerede teknologier. Aftalen mellem Kina og Rusland har gjort denne trussel forældet.

Det er nu på tide, at alle klart tænkende og fredselkende mennesker i Vesten genovervejer den strategiske og historiske situation uden fordomme eller ideologiske tilbøjeligheder. Hvis menneskeheden skal have en sikker og lykkelig fremtid, må vi opgive den geopolitiske tankegang i form af konfrontation og erstatte den med en plan for samarbejde mellem alle nationer med henblik på en fælles fremtid for menneskeheden. For det er hvad vi har, på godt og ondt.

Det er på høje tid at erklære NATO for forældet og erstatte det med en international sikkerhedsarkitektur, som garanterer sikkerhedsinteresserne for alle nationer på planeten. I stedet for at behandle det nye omfattende partnerskab mellem Rusland og Kina som en fjendtlig sammenslutning, der skal bekæmpes med et nyt våbenkapløb, bør Europas, USA's og andre kontinenters nationer signalere, at de er villige til at indgå i en ny "westfalsk" fredsforhandling, som vil være baseret på den andens interesser og alles fælles bedste. Det stod klart for de kræfter, der forhandlede denne traktat fra 1644-1648, at der ikke kunne være nogen vinder i fortsættelsen af Trediveårskrigen, som i virkeligheden var kulminationen på 150 års religionskrig i Europa, hvor en tredjedel af befolkningen og værdierne var blevet ødelagt.

I dag ville det være så meget mere klart for alle parter, at en fortsættelse af konfrontationen, herunder truslen om atomar udryddelse af hele menneskeslægten, ikke vil efterlade nogen som vinder.

En sådan ny Westfalsk Traktat må være baseret på principper, som er i overensstemmelse med naturloven og lovmæssigheden i det fysiske univers. Den skal afspejle skønheden i den

menneskelige art, som er den eneste hidtil kendte art, der er udstyret med kreativ fornuft, hvilket adskiller os fra alle dyr og andre former for liv. Naturligvis skal den nye Vestfalske Traktat ligesom den oprindelige Vestfalske Fred omhandle alle specifikke emner som Minsk II-aftalerne og andre territoriale knaster, men også vor tids store udfordringer som f.eks. et globalt sundhedssystem til bekæmpelse af pandemier, afhjælpning af den globale hungersnød af bibelske dimensioner, som [den administrerende direktør for FN's Verdensfødevareprogram] David Beasley taler om, afhjælpning af fattigdom i hele verden og andre anliggender, der vedrører hele menneskehedsens fælles bedste.

Den umiddelbare opgave, der ligger foran os, er at organisere alle landes samarbejde med projekter i Bælte- og Vej-initiativet, som allerede er beskrevet meget mere detaljeret i den rapport, vi offentliggjorde i 2014: "Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen", en omfattende plan for udvikling og integration af alle klodens kontinenter. Den skal tage fat på den umiddelbare fare for et systemisk sammenbrud af det transatlantiske finanssystem, som de Fire Love, der blev udformet af Lyndon LaRouche for mange år siden, er den tilgængelige løsning på. (https://larouchepub.com/lar/2014/4124four_laws.html) Og den skal definere de områder, hvor der er brug for et nødvendigt internationalt samarbejde, såsom den hurtigst mulige realisering af en ny økonomisk platform baseret på termonuklear fusionsenergi, for at opnå energi- og råvaresikkerhed for alle nationer. Den skal definere fredeligt samarbejde inden for rumforskning, rumfart og kolonisering af rummet.

Vi er den kreative art, og det er nu det rette tidspunkt i vores historie til at bevise det.

Et sidste punkt. Hvis man sammenligner den Westfalske Freds succes med Versailles-traktatens totale fiasko, som ikke tog hensyn til alle deltagende parters interesser, men blot

udgjorde optakten til den næste verdenskrig, så burde det være indlysende, at princippet om alle nationers suverænitet, forenet af et højere mål om én menneskehed, skal opretholdes.

Vi bør derfor vende tilbage til ånden fra Berlinmurens fald, som kunne have været en "menneskehedens stjernestund" (på tysk eine Sternstunde der Menschheit), og potentialet i 2+4-aftalen, som ikke blot var en egentlig fredstraktat, der afsluttede efterkrigstiden og teoretisk set etablerede den tyske suverænitet, men som alle ved, er denne suverænitet som følge af den ovenfor beskrevne udvikling aldrig kommet til udtryk i tyskernes bevidsthed, hvor ordet "suverænitet", i modsætning til Frankrig, hvor suverænisterne er i flertal, ikke engang er kendt af den gennemsnitlige borger i Tyskland. Det skal der også rettes op på og gøres noget ved.

Så lad os vende dette yderst farlige øjeblik til en chance for at skabe en ny æra for menneskeheden. Lad os skabe en ægte "menneskehedens stjernestund", som er den udødelige art værdig, som vi er skabt til at være.

Mange tak.

Kampagnen mod krig er i gang ... men det haster med afgørende gennembrud

Den 13. februar (EIRNS) – Spørgsmålet om hvad der vil ske næste gang, og hvornår, i NATO-blokkens opdigtede konfrontation mod Rusland i Europa, svæver fortsat i luften og er meget farligt. Flere forstandige, modsatte kræfter tager bladet fra munden, men et afgørende gennembrud haster.

I weekenden fortsatte de amerikanske talsmænd deres påstande om russisk aggression og deres falske anklage om, at Rusland vil angribe Ukraine, i erklæringer fra udenrigsminister Antony Blinken, der talte fra Hawaii; fra den nationale sikkerhedsrådgiver, Jake Sullivan, og fra Pentagon-talsmand John Kirby. De var militært set vage med hensyn til hvornår og hvordan. Sullivan sagde i morges på CNN om tidsrammen for et russisk angreb, at vi er "i vinduet", og at det kan ske "når som helst nu" eller måske "efter de olympiske lege", som slutter den 20. februar. Sullivan sagde, at Rusland kan forventes at iscenesætte en hændelse under falsk flag, fordi det bl.a. af den grund netop er "i overensstemmelse med den russiske drejebog" at gøre den slags. Der er ikke behov for beviser.

I en vurdering af situationen sagde Schiller Instituttets formand, Helga Zepp-LaRouche, i dag, at " uklarheden omkring potentielle falske flag vil bestå, indtil nogen gennemskuer dette... Vi har brug for et afgørende gennembrud."

Forhenværende kongresmedlem Tulsi Gabbard (D-HI) udtalte sig kraftfuldt i weekenden, og afslørede dem der står bag den vanvittige krigskampagne mod Rusland. Hun tweetede et 4-minutters indslag fra sin optræden på Fox News lørdag aften, med et tweet der forklarer, hvordan "Biden meget let kan forhindre en krig med Rusland ved at garantere, at Ukraine ikke bliver medlem af NATO". På tv hævdede hun, at "Biden og militære ledere faktisk ønsker, at Rusland invaderer Ukraine. Hvorfor skulle de gøre det? Det giver Biden en undskyldning for at indføre vidtgående sanktioner... og det cementerer den kolde krigs relevans... Det er det militærindustrielle kompleks, der nyder godt af dette; de kontrollerer tydeligvis Bidens regering; krigsmagere på begge sider i Washington, der har opildnet til disse spændinger."

Der er også en voksende, fremtrædende mobilisering af krigsmodstandere i USA.

Udover NATO's fokus på konfrontationen om Ukraine, er den globale NATO-mobilisering i Indo-Stillehavsområdet i fuld gang. Efter QUAD-ministtermødet i Australien i sidste uge udsendte Det Hvide Hus et 19-siders dokument med titlen "Indo-Pacific Strategy of the United States". Blinken tilsluttede sig synspunktet om verdensherredømme i går, da han talte fra Honolulu, hvor han mødtes med Japans og Sydkoreas udenrigsministre. Blinken sagde, at "på det møde som vi tre havde, drøftede vi den trussel som Ruslands aggression udgør – ikke kun for Ukraine, men for hele den internationale regelbaserede orden, som har dannet grundlag for årtiers fælles sikkerhed og velstand for vores folk her i denne region og, tillige, i hele verden." (<https://www.state.gov/secretary-antony-j-blinken-joint-press-availability-with-republic-of-korea-foreign-minister-chung-eui-yong-and-japanese-foreign-minister-hayashi-yoshimasa/>)

Han sagde om sine regeringskolleger, at "vi var enige om at holde sammen i vores indsats over for Rusland."

Det strider imod hans triumferen, at der tydeligt ses visse modsatrettede synspunkter, som kommer fra anerkendte personer i Europa. Den 11. februar bragte det franske ugeblad Marianne en artikel med overskriften: "NATO-exit: Uopsættelig nødvendighed", hvori Frankrig opfordres til at forlade NATO. Det "vil signalere Europas uafhængighed af amerikansk enegang, en fornyelse af multilateralisme, fremkomsten af en multipolær verden..." Den er skrevet af den tyske økonom Peter Dittus, tidligere generalsekretær for Bank for International Settlements, og den tidligere viceguvernør for Banque de France Hervé Hannoun, tidligere vicedirektør for BIS.

I dag kommer der en advarsel fra den russiske politiske ekspert Fyodor Lukyanov: "How the World Sleepwalked into Another Cuban Missile Crisis" (Hvordan verden gik i søvne ind i endnu en Cuba-krise). I sin artikel i RT tilråder han, efter at have fremhævet den aktuelle fare i forbindelse med konfrontationen i Ukraine, at "i bedste fald ville scenariet

være det samme som under Cuba-krisen. På et tidspunkt ville begge parter erkende den alvorlige fare, som en yderligere optrapning udgør, og indlede direkte realitetsforhandlinger med henblik på at udarbejde de grundlæggende principper for gensidige garantier.”

Lørdag den 19. februar er Schiller Instituttets internationale internet-konference et vigtigt bidrag til det “afgørende gennembrud”, vi har brug for, for at stoppe den vanvittige mobilisering mod sammenbrud og krig. Tilmeld dig og spred budskabet. Den finder sted den 19. februar kl. 10.00 (EST – kl. 16, dansk tid): “100 sekunder til midnat på dommedags-uret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!” https://schillerinstitute.nationbuilder.com/100_seconds_to_midnight_02192022

Udvalgt billede: Pixabay (CC0)

**Helga Zepp-LaRouches
hovedtale: Den humanitære
krise i Afghanistan:
På vej til en langsigtet
løsning:
Rådet for internationale**

anliggender i Rusland og Schiller Instituttets videokonference

Den 10. februar 2022 – Goddag Harley; goddag Andrey.

Jeg har en lidt anderledes opfattelse: Jeg mener, at uanset hvem der er ansvarlig for gennemførelsen af sanktioneerne rettet mod Afghanistan og for indefrysningen af afghanske aktiver i USA og i Europa efter Talebans magtovertagelse i august, også bærer ansvaret for følgende: Ifølge den tyske UNICEF-chef, Christian Schneider, er 1 million børn under fem år akut underernærede i Afghanistan, og deres tilstand er af en sådan beskaffenhed, at de i Tyskland ville skulle behandles på en intensivafdeling, hvilket betyder, at de under de nuværende omstændigheder sandsynligvis vil dø. Ifølge FN befinder 8,7 millioner mennesker sig i en fremskreden tilstand af sult; 24,4 millioner eller 55 % af befolkningen befinder sig i en nødsituation, hvilket betyder, at de mangler alle de basale livsfornødenheder, mens 98 % ikke har nok at spise. Flere og flere familier sælger nogle af deres børn i håb om, at de andre vil overleve, og folk sælger deres organer.

Også massemedierne i USA og Europa har efter en kortvarig medieomtale i august og begyndelsen af september, næsten intet rapporteret om denne værste humanitære krisesituation på kloden. Lederne af de NATO-lande, som trak sig så hastigt tilbage fra Afghanistan i august, vidste naturligvis, at 80 % af landets budget kom fra bistand fra donorlandene, og at kombinationen af annulleringen af disse midler, indefrysning af afghansk kapital og sanktioneerne ville kvæle Afghanistans økonomi fra den ene dag til den anden.

Efter seks måneders tragedie og utallige forgæves appeller, bortset fra et par små indrømmelser for nylig, må man spørge

sig selv, hvad hensigten med denne politik er? Argumentet om at Taleban først skal anerkende kvindernes rettigheder osv. synes at være absurd, når disse kvinder og deres børn er døde. Er det hensigten at sabotere Talebans evne til at opretholde en fungerende stat i et sådant omfang, at oppositionen, herunder ISIS, al-Qaeda, narkotikasmuglere, krigsherrer osv. får herredømmet?

Konsekvensen ville være en ny og blodig borgerkrig, et helvede, hvor civilbefolkningen – mellem sult, frostgrader, COVID, epidemier, osv. som polio, mæslinger, dengue-feber og diarré – vil blive knust, og millioner af flygtninge vil forsøge at søge sikkerhed i nabolandene og i Europa. Det ville være en fortsættelse af det britiske imperiums store spil af Bernard Lewis og Zbigniew Brzezinski, som har til formål at sikre den geopolitiske destabilisering af Rusland og Kina, og at forhindre den økonomiske integration af Eurasien gennem Bælte- og Vej-Initiativet ved hjælp af de gamle virkemidler som terrorisme, opiumskrige og etniske konflikter. Hvis denne politik "lykkes", vil den blot være endnu et element i den store afsluttende akt i menneskehedens tragedie, som udspiller sig på verdenshistoriens scene, mellem Vestens modstandere og Rusland og Kina, og som nu har nået et punkt, der beskrives af {Bulletin of the Atomic Scientists} som 100 sekunder før midnat på dommedags-uret.

Der findes et modtræk til at redde Afghanistan, som jeg har kaldt "Operation Ibn Sina". Ibn Sina, som levede for ca. 1.000 år siden, var en af de største læger i verdenshistorien, hvis {Canon of Medicine} forblev en delvis reference indtil det 18. århundrede. Ibn Sina blev født i det nuværende Usbekistan; hans far stammede fra Balkh i Afghanistan. I tider med corona-pandemien er det yderst vigtigt at huske, at det var ham, der bl.a. erkendte karantænenes enorme betydning for bekæmpelsen af epidemier. Ud over at være et fremragende renæssancemenneske kan han udgøre en symbolsk figur for redningen af Afghanistan.

Operation Ibn Sina kan skabe en forandring til det bedre på to

måder. For det første kan den blive et synonym for internationalt samarbejde om at opbygge et moderne sundhedsvæsen og tilvejebringelse af mad til det afghanske folk. Hvis alle nabolande, såvel som USA og de europæiske nationer, der kæmpede i Afghanistan i 20 år som en del af NATO, og som derfor har en himmelråbende moralsk forpligtelse, hjælper befolkningen ud af denne ufortjente akutte nød og samarbejder om et lynprogram for bistandshjælp, kan det værste stadig afværges.

Ud over det humanitære aspekt vil Operation Ibn Sina også have en militærstrategisk dimension. Hvis Rusland, Kina, USA og Indien, de fire nationer med den største militære og økonomiske betydning eller befolkningsstørrelse, kunne samarbejde, kunne det udvikle sig til en tillidsskabende foranstaltning til løsning af de store strategiske konflikter. Afghanistan er i modsætning til Ukraine eller Taiwan, der har strategisk betydning, ikke en af Ruslands og Kinas kerneinteresser. Det ligger mange tusinde kilometer væk fra USA, mens Indien på den anden side har en central interesse i stabiliteten i egne geografiske omgivelser. Samarbejdet mellem disse fire magter, foruden mobiliseringen af andre eksisterende formater, såsom "Troika-plus", SCO og OIC [Organisationen for islamisk Samarbejde], med det formål at redde Afghanistan, kan være et skridt i retning af det nye paradigme i internationale relationer, uden hvilket det ikke vil være muligt at sikre menneskehedens fortsatte overlevelse.

Der er intet sted på denne jord – og det omfatter det strategisk eksplosive potentiale i de destabiliserende operationer omkring Ukraine og Taiwan – hvor menneskehedens moralske egnethed til at overleve, afprøves hårdere end i Afghanistan. Det er ikke vores sikkerhed, som vi skal forsvare i Hindu Kush, som den daværende tyske forsvarsminister Peter Struck havde hævdet den 11. marts 2004 for at motivere Tysklands deltagelse i krigen i Afghanistan, men det er vores medmenneskelighed.

Militære strateger, opfordres til at tage højde for et måske ukendt domæne for strategisk tænkning: Befolkningens moralske habitus – både deres egen befolkning og deres modstanders. Da den Franske Revolution mislykkedes på grund af den jakobinske terror, konstaterede Friedrich Schiller, at “et stort øjeblik havde fundet et lille folk”, at selv om den objektive mulighed var til stede, var den subjektive moralske kapacitet utilstrækkelig. Han skrev derefter {De æstetiske Breve} i den overbevisning, at fra nu af ville enhver forbedring på det politiske område, udelukkende være mulig gennem en forædling af den enkeltes karakter. Han mente, at “uddannelsen af evnen for ‘{Empfindungsvermögen}’, empati, er tidens mest presserende behov”, fordi det “vækker forbedringen af forståelsen”.

Ud fra dette perspektiv er overvindelsen af den “fordærvede ligegyldighed” hos dele af befolkningen, som gør dem lige så ufølsomme over for andre folks lidelser som for virkningerne af deres geopolitisk motiverede dæmonisering af den formodede fjende, en strategisk faktor af højeste betydning. “Operation Ibn Sina” bør derfor blive det flag, under hvilket alle kræfter, der ønsker at redde det afghanske folk, samles, af barmhjertighed, agapē, som ønsker at skabe et nyt paradigme i de strategiske relationer, som middel til endelig at overvinde truslen om krig, og som ønsker at forsvare vores arts menneskelighed.

Ny forsvarsalliance med USA:

Mette Frederiksens ultimative magtarrogance.

Udtalelse af Tom Gillesberg, formand for Schiller Institut i Danmark den 11. Februar 2022

Når Mette Frederiksen i sin rolle som statsminister inden for få dage har afholdt hele to pressekonferencer, hvor hun flankeret af udenrigsministeren og forsvarsministeren har talt i forherligende toner om kampen for frihed og suverænitet, så er det nok et tegn på, at det er netop de erklærede principper, som hun i en studehandel er blevet pålagt at ofre for fortsat opbakning til hendes fremadrettede personlige karriere. Da Anders Fogh Rasmussen brugte sin platform som dansk statsminister til at støtte Storbritanniens og USA's ulovlige krig imod Irak, der blev legitimeret med løggen om at Irak havde masseødelæggelsesvåben, endte det som bekendt med, at han blev belønnet med posten som generalsekretær for Nato og en international rolle som arrangør af konferencer til støtte for den britisk-amerikanske kampagne for at nedbryde suveræniteten hos de lande, der formaster sig til ikke blindt at følge de diktater, der kommer fra London og Washington.

Hvad har Mette Frederiksen gang i? At give USA ret til at udstationere militærpersonel og udstyr på dansk jord under amerikansk suverænitet afskaffer Danmarks nationale suverænitet og vil i stedet afsløre Danmark som en ren amerikansk vasalstat. Selv i de mørkeste stunder under den kolde krig, da Danmark var truet af sovjetiske planer om en besættelse af Danmark, var det noget, som danskere med respekt for både nationen og sig selv ikke ville tillade. Det ville

have reduceret Danmark fra en nation til blot at være kanonføde i supermagternes stedfortræderkrig (Afghanistan er et skoleeksempel på, hvordan den slags typisk ender).

Forslaget til en ny forsvarsalliance mellem Danmark og USA har som sin grundantagelse, at vi skal forberede os på krig med Rusland, noget som bliver underbygget af mediernes svulstige krigspropaganda. Men siden den kolde krigs afslutning har Rusland på intet tidspunkt truet Danmark eller andre dele af Nato, men har tværtimod passivt set til, mens stadig flere dele af det tidligere Sovjetunionen og dets interessesfære blev indlemmet i Nato. Da turen så kom til Ukraine, sagde Rusland fra, og kræver nu aftaler, der kan garantere Ruslands fremtidige sikkerhed. Det burde være en kærkommen anledning til at diskutere en inkluderende sikkerhedsarkitektur for Europa, som det faktisk blev lovet Rusland, da de satte Østtyskland og de andre tidligere Warszawapagt-lande fri i lighed med de andre sovjetrepublikker. En sikkerhedsarkitektur, hvor både øst og vest kan føle sig hjemme. I stedet ser vi en mobilisering for sanktioner og krig, hvor Danmark nu skal spille en udvidet rolle, på bekostning af danske interesser.

Hvordan kan det forsvares, at Mette Frederiksen overhovedet overvejer at sige ja til et for Danmark så ufordelagtigt og potentielt ødelæggende forslag i dag? Blot fordi en ven kræver at få lov til at dele seng med din ægtefælle eller dit barn, så behøver man jo ikke takke ja. Det er tydeligt, at Mette Frederiksen har lavet en aftale med djævelen, som i dette tilfælde er den britisk-amerikanske finansielle magtelite, der kontrollerer den vestlige efterretnings- og sikkerhedspolitik. I betragtning af den berettigede foragt, som Mette Frederiksen med flere udviste for Helle Thorning-Schmidt og andre, der helt åbenlyst var villige til at ofre sine vælgeres og nationens interesser for at være en del af magten, så vil nemesis ramme dobbelt hårdt, hvis Mette Frederiksen fortsætter med dette skoleeksempel på hybris.

Om Mette Frederiksen har fået et tilbud hun ikke kunne afslå, eller hvad hun forventer at få som tak for denne ofring af danske interesser og suverænitet, ved jeg ikke. Givet er det, at det på ingen måde er i dansk interesse at indgå en sådan aftale. Det vil ikke forbedre den danske sikkerhed men kraftigt forværre den. Danmark vil flytte sig selv ind i kategorien af strategiske mål for atommagten Rusland. Danmark udstiller sig samtidigt som et land, der ikke længere frit kan handle og interagere med det voksende antal lande, der i lighed med den nylige Beijing-erklæring fra Rusland og Kina ikke længere vil acceptere en særlig vestlig ret til at bestemme de internationale spilleregler, men som mener, at vi skal have en multipolær inkluderende verdensorden, hvor alle nationer bliver respekteret og kan samarbejde uden først at skulle spørge om lov i London eller Washington.

At Mette Frederiksen foreslår dette samtidigt med at chefen for Forsvarets Efterretningstjeneste, Lars Findsen, er varetægtsfængslet under anklage for højforræderi og uden mulighed for at kommunikere med offentligheden, bør få mere end et enkelt øjenbryn til at løfte sig og få flere end blot mig til at spørge, hvad pokker der egentlig foregår? Vi må råbe vagt i gevær og få Folketingets medlemmer til at gøre op med den slappe følgagtighed, de plejer at udvise over for magtens arrogance, specielt blandt "de gamle" partier, og sammen med modige patrioter i de danske institutioner få stoppet denne ødelæggelse af dansk suverænitet og danske interesser inden det er for sent.

Zepp-LaRouche: Den unipolære

verden er forbi; vi har brug for en ny model for internationale relationer

Den 9. februar (EIRNS) – “Verden befinder sig i øjeblikket i en utrolig farlig situation, med en kold krig, der truer med at blive til en varm krig hvert øjeblik”, udtalte Helga Zepp-LaRouche i et interview i Pakistans PTV Worlds “Views on News”, der blev sendt i dag. [<https://youtu.be/px4Qp0cU824>] Vi er de legendariske 100 sekunder fra midnat til en atomkatastrofe, en krigsfare, der udspiller sig omkring de ekstreme spændinger omkring Ukraine. Storbritannien og USA lægger massivt pres på Europa for fuldt ud at få det til at tilslutte sig, for at tvinge Rusland ind i et strategisk hjørne og iværksætte den brændte jords økonomiske sanktioner og angreb på landet. Men i øjeblikket er Europa ikke helt med på ideen – hvilket kan ses på den tyske kansler Olaf Scholz’ tur til Washington og især den franske præsident Emmanuel Macrons seks timers diskussion i Moskva med den russiske præsident Putin. De er i stigende grad klar over, at den nuværende konfrontationspolitik, der er drevet af sammenbruddet i det transatlantiske finanssystem, ikke kan fortsætte, ellers vil det lykkes dem at sprænge hele verden i luften.

Men vi er også vidne til begyndelsen af en gigantisk international politisk og økonomisk omlægning. “Jeg mener ikke, at vi skal undervurdere det utroligt vigtige historiske møde, som fandt sted mellem den kinesiske præsident Xi Jinping og den russiske præsident Vladimir Putin under OL, hvor de indgik et nyt strategisk partnerskab, som er en ny model for internationale relationer”, udtalte Zepp-LaRouche. Dette afspejler, at den unipolære verden er fortid, og at lande rundt om i verden – fra Pakistan til Argentina til Ungarn – reagerer på denne nye virkelighed. “Det tager politikere og

medierne et stykke tid, før denne virkelighed indfinder sig”, bemærkede Zepp-LaRouche.

“Europæerne er lige nu helt og aldeles skræmte over muligheden for, at Ukraine-krisen kan komme ud af kontrol,” erklærede Zepp-LaRouche, “og de forsøger at bringe en ny model på banen. Men jeg tror, at der er brug for noget andet. Vi befinder os lige nu ved et brydningspunkt i den samlede historie, og vi har brug for en ny model for internationale relationer, hvor tænkning i geopolitik, i blokke, i krige af den ene mod den anden inden for et nulsumsspil – dette må overvindes.”

Der skal skabes en ny international sikkerhedsarkitektur, baseret på alle nationers universelle økonomiske udvikling, selv om vi står på tærsklen til en frygtelig eksistentiel fare. “Vi må indgyde folk håb om, at det kan lade sig gøre”, sagde Zepp-LaRouche i dag til et møde med medarbejdere fra Schiller Instituttet. Især amerikanerne skal sikre sig, at USA sammen med Rusland og Kina samarbejder om konstruktive løsninger på verdens problemer.

Schiller Instituttets og Rådet for internationale Anliggender i Ruslands (RIAC) fælles seminar den 10. februar om “Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning” er et sådant presserende forum. (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/02/07/seminar-the-humanitarian-crisis-in-afghanistan-toward-a-long-term-solution/>)

En dialog 100 sekunder før

midnat

Den 8. februar (EIRNS) – Vi begynder med at give en kort beskrivelse, som ellers ikke er tilgængelig for amerikanerne, af, hvad der foregik under de seks timers diskussioner, der fandt sted for flere dage siden mellem præsident Vladimir Putin fra Rusland og Emmanuel Macron fra Frankrig. Det skal påpeges, at præsident Joe Biden samtidig med disse drøftelser mødtes med forbundskansler Olaf Scholz fra Tyskland. Før deres respektive møder med USA og Rusland havde Scholz og Macron talt i telefon, og de talte også i telefon umiddelbart efter afslutningen af disse møder. Macron tog derefter til Ukraine for at mødes med præsident Zelensky, og han skulle vende tilbage til Tyskland for at rådføre sig med forbundskansler Scholz efter dette møde.

Præsident Putin: “Jeg er præsidenten dybt taknemmelig for at drøfte disse spørgsmål i Moskva i dag. Jeg mener, at disse sikkerhedsspørgsmål ikke kun vedrører Rusland, men også Europa og verden som helhed.

“Se, vores forslag omfatter ikke kun NATO’s udvidelse, som vi er imod, men også et andet punkt: at der ikke skal opstilles offensive systemer nær vores grænser. Hvis alle ønsker fred, ro, velvære og tillid, hvad er så dårligt ved ikke at opstille offensive våben nær vores grænser? Er der nogen der kan fortælle mig, hvad der er forkert ved dette?

“Hvis NATO er en fredelig organisation, hvad er der så galt i at bringe dens infrastruktur tilbage til niveauet i 1997, da NATO-Rusland-aftalen blev underskrevet? Det ville skabe betingelser for at opbygge tillid og sikkerhed. Er det dårligt?

“Vi kan lade løftet om “åbne døre” være, selv om spørgsmålet fortsat er på dagsordenen. Det er en nøgleprioritet for os, og jeg har forklaret hvorfor. Vi talte om det i seks timer.

“I morgen flyver præsident Macron til Kiev. Vi er blevet enige om, at han i det mindste vil fremlægge sin handlingsplan vedrørende dette. Jeg er ham dybt taknemmelig for, at han giver dette så meget opmærksomhed, og at han forsøger at finde en løsning på dette spørgsmål af stor betydning for os alle sammen.”

Præsident Macron:... “Jeg mener, at det først og fremmest er Frankrigs ansvar at have det stærkest mulige forhold til Rusland. Vi er to store europæiske nationer og vigtige verdensmagter. Vi er to permanente medlemmer af FN’s Sikkerhedsråd.

“Bilaterale forbindelser er af stor betydning for os, først og fremmest for at få dem til at udvikle sig og for at træffe fælles beslutninger om akutte internationale spørgsmål. Vi forsøger at gøre det i forbindelse med det iranske spørgsmål og tilstræber at finde et kontaktpunkt i Libyen og lignende anliggender. Vi har uenigheder, men vi finder stadig kompromiser. Det er indlysende for mig.

“For det andet tror jeg, at præsident Putin og jeg er enige om, at Rusland er et europæisk land. De, der kan se Europa, bør kunne arbejde sammen med Rusland og finde måder at opbygge fremtiden i Europa og med europæere. Er det let? Nej, men Europa blev også skabt gennem vanskelige initiativer, der havde umiddelbare virkninger. Så ja, vi har vanskeligheder, men vi må ikke give op.

“Endelig er dette Frankrigs mission, det er Frankrigs rolle. I disse seks måneder har vi formandskabet i Den Europæiske Union. Vores rolle er at gøre EU’s stemme hørt og tage hensyn til en række komplekse omstændigheder i kommunikationen med naboer som Rusland, der spiller en afgørende rolle for vores sikkerhed, og også at lytte til alle europæere. Det har jeg gjort i de seneste dage. Når jeg er her, forsøger jeg at være den person, der kan bidrage til at finde den rette vej.

“Jeg har en simpel overbevisning. Kan vi øge vores kollektive evne til at skabe fred uden vores kontakter med Rusland? Nej, det kan vi ikke. Hvem overlader vi denne rolle til? Til andre.

“Vi har uoverensstemmelser. Det er vi klar over. Nogle gange lykkes det os ikke at komme videre, og det er resultatet af sådanne uoverensstemmelser. Men vi forsøger at finde kompromiser. Jeg anser det for at være mit ansvar. Vores opgave er at sørge for, at disse kompromiser beskytter vores partneres og allieredes interesser. Derfor skal vi i de kommende dage og uger påbegynde dette vanskelige arbejde, træffe nye beslutninger for at beskytte disse garantier, samtidig med at vi stadig beskytter vores grundlæggende principper og vores naboskabsforbindelser, for vores geografi vil ikke ændre sig. Det er derfor, vi fortsætter.”

Der har været seriøse forhandlinger og diplomati i gang med en daglig dialog mellem statsoverhovederne fra Tyskland, Frankrig, Rusland og USA samt Ukraine, ikke kun for at forhindre et potentielt udbrud af krig, tilsigtet eller utilsigtet, men også, med Macrons ord, for “i fællesskab at vise vilje til at arbejde på sikkerhedsgarantier og opbygge en ny sikkerheds- og stabilitetsorden i Europa.” Denne kendsgerning er blevet fortrængt fra de amerikanske og europæiske borgeres bevidsthed til fordel for mediernes sidespring, der af den russiske talsmand Maria Zhakarova rammende nok er blevet karakteriseret som “psykedeliske fobier”.

I den forbindelse blev “The Ned Price Experience” endnu en gang mandag kaldt frem af reporter Matt Lee, denne gang støttet af en kollega. Udenrigsministeriets talsmand, Ned Price, forsøgte at forfalske sin udveksling i sidste uge med reporter Lee, som blot havde spurgt Price om beviser, der kunne underbygge hans “af udenrigsministeriet godkendte” påstand om, at Rusland havde fremstillet en “false flag”-video, der skildrer et angreb fra Ukraine på Rusland, herunder ved hjælp af “kriseaktører” a la Alex Jones. I mandagens

udveksling, hvor Price igen nægtede at fremlægge nogen som helst beviser, spurgte Lee igen: "Har du noget mere, som du kan sige for at underbygge din påstand – end du havde at sige i sidste uge? Det er det hele."

Price: "Ud over det vi fortalte dig i sidste uge ... i ganske detaljerede vendinger om de russiske planer ... Vi har ikke yderligere at tilføje om det." Anden reporter: "Så du siger, at beviset på at du har ret er, at der faktisk ikke vil ske noget? Er det det du siger? ... fordi I ved at bringe dette ud vil have forhindret russerne i at gøre det, korrekt?"

Mens praksis omkring udenrigsministeriets snak (StateSpeak) tidligere har været genstand for satire, gennem årtier af forfattere som Joseph Heller og Kurt Vonnegut, er Ned Price og andre reaktioner på Ukraine nu mere som dialogen i "Venter på Godot" – selvsikker uigennemsigthed, uimodtagelig for fornuft, men internt samstemmende og derfor "indlysende" for taleren alene. Uanset NATO's indvendinger mod virkeligheden understreger sidste uges aftale mellem Rusland og Kina imidlertid en realitet, som Lyndon LaRouche for præcis 40 år siden udførligt diskuterede i sit "et 50-årigt udviklingsprogram for Stillehavsområdet": Tyngdepunktet for den menneskelige civilisation har flyttet sig til Afrika, Asien og det indiske subkontinent, hvor mere end fem milliarder af de næsten otte milliarder mennesker på planeten bor.

NATO's anstrengte diskussioner om "indflydelsessfærer" i forhold til Kina og Rusland svarer til at bruge Ptolemæus' miskrediterede epicyklusser til at tegne mere og mere udførlige "revisioner" af en "gammel, gal, døende imperial verden", som er ved at blive endegyldigt overgået gennem investeringer i avancerede energiformer, rumfart og produktionssystemer anvendt på minedrift, industri og landbrug, hvilket skaber en helt ny verdensplatform – og de mennesker, som vil producere og drage fordel af denne omstilling. De, der ikke har til hensigt at gå glip af Jordens

næste halvtreds års fremskridt, "gør det klart med fødderne", hvilken side af fremtiden de har til hensigt at være på.

Udenrigsministeriets uheldige gestikulationen, som bør latterliggøres, skal også tages alvorligt; den tjener til at skjule den faktiske udenrigspolitiske praksis af USA, dets "Jago-lignende" kontrollant Storbritannien og andre lige så skyldige deltagere i den igangværende sultedød og fordærvede ligegyldighed i Afghanistan og Yemen, som de mest iøjnefaldende, samt i brugen af sanktioner mod sårbare stater i hele verden. Opmærksomheden blev henledt på dette ved mandagens møde i FN's Sikkerhedsråd under den åbne debat om "Generelle spørgsmål vedrørende sanktioner: forebyggelse af deres humanitære og utilsigtede konsekvenser". I modsætning til Cambodja, 1975-79, kan verden ikke lade som om den ikke ved, hvad der foregår i landet.

USA kan ikke lade som om det ikke er ansvarligt. De enkelte borgere, der er bevæbnet med sociale medier og andre former for kommunikation, kan ikke påstå, at de er magtesløse eller stumme i forhold til at stoppe en af de grusomste former for mord, udsultning. Dantes grev Ugolino kunne i det mindste hævde, at han spiste sine børn som følge af ekstrem sult. I dag er vi som grev Ugolino med hensyn til vores forbrug af måske en million eller flere børns liv i Afghanistan, enten fordi vi forsvare den folkemorderiske politik, der nu er i gang, eller fordi vi ikke formår at ændre den.

Det russiske råd for internationale Anliggender (RIAC) og Schiller Instituttet (SI) indkalder torsdag den 10. februar, 2022, kl. 14 dansk tid, til et seminar om emnet "Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning". Vær med og hjælp med at gennemføre instituttets Operation Ibn Sina, ikke kun for at redde Afghanistan, men for på den måde at redde den transatlantiske civilisations sjæl.

Modreaktion spirer mod krigspartiets vanvid

Den 29. januar (EIRNS) – Mens Biden-kabinettet fortsætter med at himle op over en indbildt russisk hensigt, om at invadere Ukraine, og mens Rusland, Kina og Iran fortsat bliver portrætteret af europæiske og amerikanske politiske eksperter og medieeksperter som onde skurke, der er ude på at ødelægge den vestlige verdens frihed og velstand, er der en voksende modreaktion imod dette vanvid, både fra ledende personer og almindelige borgere.

Begynd med hovedartiklerne i samtlige medier, hver dag og hver time, i de sidste to måneder: “Rusland har samlet over 100.000 tropper, kampvogne og tilhørende militært udstyr på grænsen til Ukraine, som forberedelse til en invasion der berøver det heroiske ukrainske folks frihed og demokrati”. Men lad os høre, hvad den ukrainske forsvarsminister har at sige om denne angiveligt eksistentielle fare:

Ukraines forsvarsminister Oleksij Reznikov: “Situationen på grænsen mellem Ukraine og Rusland, er på nuværende tidspunkt ikke anderledes end i foråret sidste år. I øjeblikket er der ingen væsentlige begivenheder eller fænomener”. Selv Ukraines præsident Volodymyr Zelensky sagde til USA, at de skulle holde op med at råbe at en krig er nært forestående, at det er en “vildfarelse”.

Men begå ikke den fejl at konkludere, at dette er ensbetydende med, at der ikke er nogen chance for en krig mellem to atommagter, hvorved selve civilisationen trues. Som EIR's økonomiredaktør Paul Gallagher påviser i det aktuelle nummer af EIR, drives krigen frem af det vestlige finanssystems

hastige sammenbrud (se: "The U.S.-NATO Hidden War Threat: The Green New Deal"), ikke af den indbildte "aggression" fra Rusland, Kina eller Iran.

Den tidligere østrigske udenrigsminister Karin Kneissl latterliggjorde på meget polemisk facon det krigshysteri, som er baseret på et spinkelt grundlag: Krigstruslen i Ukraine, sagde hun, "er en forestilling der opstår, men som ikke helt svarer til virkeligheden – det er en virkelighed, som medierne har fremstillet.... Især briterne kaster sig ind i kampen", mens "flere og flere våben og endda tropper fra NATO-lande" sendes til Ukraine på trods af de omfattende ødelæggelser, som ville ramme hele Europa, hvis der udbrød krig.

Se nu på Iran, hvor Biden-regeringen har nægtet at omgøre den farlige og tåbelige forkastelse af JCPOA-atomaftalen (Joint Comprehensive Plan of Action) med Iran fra 2015, som Trump-regeringen ophævede i 2018. Generalløjtnant Gadi Eizenkot, stabschef for de israelske forsvarsstyrker fra 2015 til 2019, udtalte til Al-Monitor, at den daværende israelske præsident Benjamin Netanyahu havde konspireret med sin Mossad-chef for at presse Trump-administrationen til at skrotte Iran-aftalen, uden så meget som at rådføre sig med det israelske militær om konsekvenserne. Eizenkot hævdede ikke kun, at resultatet var Irans øgede berigelse af uran, hvilket bragte dem tættere på en atomar våbenkapacitet, men at Iran havde gjort det "med legitimitet", da JCPOA tillod dem at gøre det, da USA brød deres aftale.

Det vanvittige i de britiske og amerikanske trusler og krigsforberedelser, påpegede Schiller Instituttets formand Helga Zepp-LaRouche i dag, er "ikke anderledes i tankegangen end hos huleboerne, som dræbte deres naboer med sten – bortset fra at de nu har atomvåben". Det anglo-amerikanske krigsparti har ikke til hensigt at "konkurrere" i den nye multipolære verden, hvor Kina og Rusland nu er "næsten ligeværdige" magter i forhold til de aftagende transatlantiske nationer. De forestiller sig snarere, at de kan stoppe Kinas og Ruslands

fremgang ved hjælp af sabotage, finansiel krigsførelse og den afskyelige "sanktionspolitik". En "højtstående embedsmand i administrationen", som den 25. januar briefede pressen anonymt om de planlagte sanktioner mod Rusland, lagde ikke skjul på denne ulovlige og umoralske kendsgerning: Hensigten, sagde han, er at "ramme Putins strategiske ambitioner om at industrialisere landets økonomi ganske hårdt". Dette er tilsyneladende også politikken over for Kina, hvor Biden-administrationen har afslået at ophæve de destruktive sanktioner, som Trump-administrationen har indført mod Huawei og mange andre kinesiske virksomheder (faktisk har Biden-teamet skærpet sådanne sanktioner), og har anvendt politiske virkemidler til at sabotere den økonomiske udvikling i Kina. Som Zepp-LaRouche bemærkede, er dette det stik modsatte af den Westfalske Fred, som er grundlaget for den moderne nationalstat, hvor suveræne nationer respekterer andres suverænitet.

Men modreaktionen er voksende. Amerikanerne, der er blevet draget ind i fabrikerede debatter om f.eks. vacciner, klima og partipolitik, mens økonomien eksploderer og verden "søvngængeragtigt går ind i en termonuklear tredje verdenskrig", erkender i stigende grad, at verden er på vej mod kaos, og de søger efter løsninger. Disse løsninger har altid været der, i form af Lyndon LaRouches Fire Love, men de blev holdt skjult for befolkningen, ved den ulovlige retsforfølgelse af LaRouche og mørklægningen af hans ideer, af de samme korrupte institutioner og personer, som har ført os til denne sørgelige situation. Denne modreaktion viser, at dette øjeblik udgør et stort potentiale, med optimisme snarere end frygt og angstelse, da søvngængerne er ved at blive opmærksomme på faren, og blot skal udstyres med de rette værktøjer til at bringe verden sammen, og opbygge det nye paradigme for menneskeheden.

Udvalgt billede: Max Vakhtbovych, Pexels

Washington udsender skriftligt svar og fortsætter truslerne mod Rusland; modstanden mod USA's og Storbritanniens krigskampagne vokser

Den 26. jan. (EIRNS) – I dag afholdt udenrigsminister Antony Blinken en pressekonference i udenrigsministeriet, og møder for lukkede døre med medlemmer af Kongressen, hvor han meddelte, at USA har givet skriftlige svar på Ruslands tekster fra december, om foreslåede sikkerhedsaftaler. Han erklærede også: “Desuden har NATO udarbejdet, og vil aflevere sit eget dokument, med idéer og bekymringer om kollektiv sikkerhed i Europa til Moskva – og dette dokument styrker os fuldstændigt, og omvendt. Der er ikke nogen tvivl, hos USA og vores allierede og partnere, om disse spørgsmål.”

Mens Blinken i sine bemærkninger gentog sin sædvanlige, mørke opremsning af beskyldninger og trusler mod Rusland, er der i virkeligheden fra mange sider ved at komme klarhed over, hvor farlig og hvor “britisk” hele denne konfrontationspolitik er. Blinken kan sende røgskyer op om “enhed”, input fra “allierede” og lignende, men virkeligheden er en anden. Selv da en journalist spurgte Blinken: Taler du om “en forenet tilgang til Europa”. Hvad mener du om Tysklands holdning?” Hun spurgte: “Vil du sige, at du er glad eller tilfreds med, at

Tyskland sender hjelme til Ukraine i stedet for våbenleverancer?” Blinken nøjedes med at puste og stønne om, at hvert land har “forskellige kapaciteter”.

Kort sagt, hvad Blinken sagde i sin pressebriefing var, at Rusland er aggressoren mod Ukraine, og advarede: “Vi har opstillet drastiske konsekvenser, hvis Rusland vælger yderligere aggression.” Blinken gentog sin sofistiske tilgang til Rusland med “to veje”: at vestlig militarisering i Østeuropa er vejen til afskrækkelse, men at USA og Vesten ellers er åbne for diplomati, “hvis Rusland vælger det”.

Om det såkaldte afskrækkelsesspor, gav Blinken en fyldig redegørelse. Han sagde: “Tre leverancer af amerikansk defensiv militærbistand ankom til Kiev i denne uge, indeholdende yderligere javelin-missiler og andre anti-våbensystemer, 283 tons ammunition og ikke-dødelig udrustning... Der forventes flere leverancer i de kommende dage. Vi har ydet mere defensiv sikkerhedsbistand til Ukraine i det seneste år end i noget tidligere år... I sidste uge bemyndigede jeg amerikanske allierede – herunder Estland, Letland og Litauen – til at levere militært udstyr af amerikansk oprindelse... I sidste uge meddelte vi også Kongressen vores hensigt om at levere Mi-17 helikoptere til Ukraine...” Og 8.500 amerikanske soldater er i “forhøjet beredskab til at blive indsat”, hvis det skulle blive nødvendigt for at “styrke de allieredes østlige flanke”.

Blandt den voksende modstand mod denne farlige styrkeprøve ses adskillige politiske ledere og sammenslutninger i Europa.

I Kroatien udtalte præsident Zoran Milanovic i denne uge, at hans land på ingen måde vil blive involveret i Ukraine-krisen eller sende soldater. Han udtaler, at Ukraine ikke hører hjemme i NATO, og at det var EU (N.B., herunder Storbritannien), der udløste et kup i Kiev i 2014. Desuden sagde Milanovic, som rapporteret af Euractiv, at krisen ikke har noget at gøre med Ukraine eller Rusland, men er relateret til dynamikken i USA's interne situation, og at de

internationale sikkerhedsproblemer afspejler "inkonsekvenser og farlig adfærd" fra USA's side.

I Spanien har partiet Unidos Podemos og otte mindre partier, alle ni venstreorienterede medlemmer af Socialistpartiets regeringskoalition, offentligt modsat sig premierminister Pedro Sanchez' beslutning, om at sende militære styrker, for at deltage i NATO's opbygning af styrker mod Rusland, og opfordrer til en antikrigs-mobilisering som i 2003, hvor Aznar-regeringen, der havde udsendt Spaniens militærstyrker til George Bushs krig mod Irak, blev fordrevet. Der sættes spørgsmålstegn ved selve NATO's eksistens.

Fredag den 28. januar vil den franske præsident Emmanuel Macron tale i telefon med den russiske præsident Vladimir Putin. I dag mødtes embedsmænd fra Normandiet-gruppens fire nationer – Frankrig, Tyskland, Rusland og Ukraine – i Paris i otte timer og udsendte en erklæring. De planlægger at mødes igen i Berlin i næste måned.

I dag bragte Sputnik News en artikel med en gennemgang af modstanden i Frankrig og andre steder i Europa mod det amerikansk/britiske opgør med Rusland. Med overskriften: "Fransk politiker: Forundret over USA's krigsmageri, Frankrig og Tyskland forsøger at undgå EU's militarisering", bringer artiklen et interview med Karel Vereycken, næstformand for Solidarité & Progrès i Frankrig, som udtalte, at "Frankrig og Tyskland er ikke interesseret i at danse efter USA's, Storbritanniens og NATO's melodi – og det er der en god grund til...".

Schiller Instituttet leverer den kritiske platform internationalt, for at vække verden til bevidsthed om krigsfaren, og om hvad der må gøres udenrigspolitisk og økonomisk, herunder humanitære nødhjælpsaktioner, for at stoppe de forhold og de gerningsmænd, som har skabt denne frygtelige krisesituation. Hjemmesiden leverer løsningsforslag, og en yderligere international conference med

henblik på at mobilisere indsatsen er under forberedelse i starten af februar.

Udvalgt billede: Somchai Kongkamsri

For at undgå verdenskrig, tænk og agér for hele menneskeheden

Den 25. januar (EIRNS) – EIR, Daily Alert Service og andre LaRouche-publikationer, herunder vores videoklip, må, især i de kommende dage, være rettet mod at bekræfte virkeligheden af den nuværende fare for total krig, herunder termonuklear krig, og hvad der skal gøres for at afværge den – selv om der er mange forvrængninger af den besindige strategiske vurdering, som er nødvendig i denne situation, i de trykte og elektroniske medier, enten på grund af inkompetence eller af forsætlig hensigt. Dette begynder med at redegøre nøgternt, især til det stort set uvidende amerikanske folk, for hvad den russiske regering rent faktisk siger. Mandag udtalte den russiske præsidents talsmand, Dmitri Peskov, under sin briefing: “Vores statsoverhoved, som øverstkommanderende og den mand, der definerer vores lands udenrigspolitik... træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre vores fælles sikkerhed og beskytte vores interesser... Det var os, der tog initiativ til forhandlingerne, konsultationerne [om sikkerhedsgarantier for Rusland], og vi forventer at modtage skriftlige svar på vores forslag, som har til formål at hjælpe os med at undgå sådanne tilspidsede situationer i fremtiden.”

Peskov nægtede at spekulere i en eventuel militær aktion, som kunne blive indledt, enten af Ukraine eller af Rusland. Han

oplyste, at der på nuværende tidspunkt ikke var nogen plan om, at Biden og Putin skulle tale sammen igen. Disse skriftlige svar fra USA og NATO er den klare forudsætning for alt andet.

Vi insisterer også eftertrykkeligt, og som kun disse publikationer kan gøre det, på, at på trods af den åbenlyse skyld, som de afstumpede fraktioner i de amerikanske efterretningstjenester bærer, herunder deres kriminelle manipulation af, og indblanding i, den amerikanske kongres, er den krigsplan, der i øjeblikket udfolder sig, af britisk oprindelse, lige som den var i Irak I (Margaret Thatcher) og Irak II (Tony Blair). I dag repræsenterer den ulykkelige Boris Johnson de uappetitlige, imperiale "levninger", som er den fjollede "Global Britain"-plan. Et energisk, polemisk angreb på "den britiske liberale imperialismes seksuelle impotens", som i går på uhyggelig vis blev udstillet i en "særlig baggrundsbriefing" af "højtstående embedsmænd, fra den amerikanske administration" om de "utroligt restriktive" sanktioner, der er ved at blive indført mod Rusland, eller i Storbritanniens fordærvede ligegyldighed over for forsvaret af de britiske undersåtters generelle velfærd, som det kommer til udtryk i "flok"-tilgangen til coronavirus-pandemien, er bestemt på sin plads, og ville give et ubehageligt ekko i Buckingham Palace lige nu. (Den nu afgåede Andrew var faktisk den ideelle repræsentant for det sidstnævnte britiske "Store Spil").

Indførelsen af nye sanktioner mod Rusland, som nu drøftes i den amerikanske kongres, af senatorerne Menendez (D-New Jersey) og Risch (R-Idaho), overvejes samtidig også mod Kina, angiveligt på grund af den "imperialistiske trussel", som Kina kunne udgøre mod Taiwan. Især har maniske republikanske lovgivere foreslået, at disse nye russiske sanktioner burde indføres nu, selv inden der overhovedet er sket nogen episoder med militære styrker ved den ukrainsk/russiske grænse. Bortset fra sofistiske spidsfindigheder, er sanktioner i virkeligheden ikke en åbenlys krigshandling?

Den nuværende krigshandling, blev faktisk ikke fremprovokeret af nogen som helst nylige russiske handlinger. Ukraines Natalia Vitrenko dokumenterer i sit "Åbent brev til verdens ledere": Stop med at levere våben og bruge politisk afpresning til at opdne Ukraine til krig med Rusland!", at "Splittelsen i samfundet og bedrageriet af vores befolkning er blevet intensiveret af den politik, der er blevet påtvunget vores land, og som går ud på at søge optagelse i EU og NATO. I 1991 blev Ukraines suverænitet anerkendt af verdenssamfundet på grundlag af de normer og principper, der er fastsat i erklæringen om Ukraines statslige suverænitet, som to gange blev bekræftet af vores folk, ved landsdækkende folkeafstemninger (17. marts og 1. december 1991). Denne erklærings retsvirkning har stadig forrang... Det betyder, at verdenssamfundet ikke blot har anerkendt, men er forpligtet til at forsvare Ukraines suverænitet, som en neutral, stat uden for blokkene, der er forpligtet til en udenrigspolitik, der går ud på at skabe en unionsstat med de tidligere republikker i Sovjetunionen..."

Virkeligheden er, at det samme anglo-amerikanske efterretningsetablisement, der fabrikerede "Russia-gate"-svindelnummeret, og anstiftede omstyrtelsen af Ukraines behørigt valgte regering i februar 2014, har indgået et samarbejde med en pro-nazistisk gruppering for at fremprovokere en krig ved Ruslands grænse. Vi bør i denne sammenhæng nævne den nylige henvisning, fra kinesiske talsmænd til en "nultolerance"-politik, over for forsøg på "farverevolutioner" i nationer som Kasakhstan, der grænser op til både Rusland og Kina. Forskellige amerikanske kommentatorer, der nu advarer om krigstruslen, mener, at "der er intet USA rent faktisk kan gøre for at stoppe en russisk aktion", og at "der ikke er noget grundlag for at tro, at NATO kan forvente at vinde en krig i dette område". De overser imidlertid pointen. Britiske imperiale interesser, som dominerer tankegangen i USA's udenrigsministerium, er klar over, at deres system er dømt til undergang, medmindre Kina og

Rusland underlægges – hvilket imidlertid vil medføre en planetarisk undergang, ikke blot en monetær undergang for et allerede dødt system.

Den transatlantiske politik følger ikke længere logikken, endsige fornuften. I en artikel med titlen “NATO som religion” udtaler forfatteren Alfred de Zayas, professor ved “Geneve School of Diplomacy” og FN-embedsmand, følgende: “Jeg vover at opstille den hypotese, at den bedste måde at forstå NATO-fænomenet på, er at betragte det som en sekulær religion. Så har vi lov til at tro på dens usandsynlige fortællinger, fordi vi kan antage dem som tro... Som [med] enhver religion, har NATO-religionen sit eget dogme og sit eget leksikon. I NATO’s leksikon er en “farverevolution” [det samme som] et statskup, demokrati er sammenfaldende med kapitalisme, humanitær intervention indebærer “regimeskift”, “retsstat” betyder VORES regler, “Satan nr. 1” er Putin, og Satan nr. 2 er Xi Jinping.

Kan vi tro på NATO’s religion? Selvfølgelig. Som den romersk-karthagiske filosof Tertullian skrev i det tredje århundrede e.Kr. – Credo quia absurdum. Jeg tror på det, fordi det er absurd”... Jeg tør betragte mig selv som en amerikansk patriot – og en frafalden fra NATO-religionen – fordi jeg afviser tanken om ‘mit land ret eller uret’. Jeg ønsker, at mit land skal have ret og gøre retfærdighed – og når landet er på afveje, ønsker jeg, at det vender tilbage til idealerne i forfatningen, i vores Uafhængighedserklæring og i talen fra Gettysburg – noget, som jeg stadig kan tro på.

“NATO har udviklet sig til den perfekte religion for tyranner og krigsmagere.”

Det er imidlertid ikke nok at stræbe efter at “vende tilbage til” den amerikanske republik. Der må formuleres en politik nu for at håndtere chokket fra det, som den britiske finansøkonom Jeremy Grantholm den 20. januar karakteriserede som “afslutningen på Feds amerikanske ekstravagante boble: boliger, aktier, obligationer og råvarer”, “de tre og en halv

superbobblers kollaps". For at afværge den anglo-hollandske imperiale tilskyndelse til total krig, herunder termonuklear krig, må det amerikanske præsidentskab offentligt afvise krig mod Rusland og Kina. Det bør overveje og reagere positivt på det perspektiv, som Xi Jinping præsenterede for et oprørt publikum i Davos i sidste uge: "Der er behov for at landene styrker det internationale samarbejde mod COVID-19, gennemfører et aktivt samarbejde om forskning og udvikling af lægemidler, i fællesskab opbygger flere forsvarslinjer mod coronaviruset og fremskynder bestræbelserne på at opbygge et globalt sundhedsfællesskab for alle... I forbindelse med den igangværende COVID-19-bekæmpelse, skal vi udforske nye drivkræfter for økonomisk vækst, nye former for socialt liv og nye veje for udveksling mellem mennesker, i et forsøg på at lette grænseoverskridende handel, holde industri- og forsyningskæderne sikre og smidige, og fremme stabile og solide fremskridt i den globale økonomiske genopretning..."

Operation Ibn Sina, den globale sundhedspolitiske platform fra Komitéen for Modsætningers Sammenfald samt Lyndon LaRouches "Fire Økonomiske Love", den mest kortfattede erklæring om, og fremme af, Hamilton og Den amerikanske Frihedskrigs afvisning og erstatning af den britiske liberale imperialism, er den klart tilgængelige løsning for et hurtigt skridt fremad for det amerikanske præsidentembede, ind i det enogtyvende århundrede, fri for det britiske imperiums "metoder fra det attende århundrede", som Franklin Delano Roosevelt afviste.

Udvalgt billede: Pexels

Afsløring: Dette er et britisk fremstød for krig mod Rusland

Den 23. januar (EIRNS) – Med den britiske udenrigsminister Liz Truss' lokketoner den 22. januar, om et "russisk kup på vej i Ukraine" – for at fremme det britiske krav om at ramme Rusland {nu}med de finansielle supersanktioner, som skulle true med at afskrække fra krig – er det blevet klart, at der ikke er nogen "enighed blandt NATO-allierede og partnere" om at håndtere Rusland i Ukraine-missilkrisen.

Det er snarere et britisk fremstød for at tvinge Rusland til at invadere Ukraine eller kapitulere; en trængt, men klar tysk modstand mod den britiske krigskampagne; en fransk præsident, der ønsker at forhandle, men som forsøger at fremstå nydelig og blive genvalgt; og en svag amerikansk præsident, som helst vil undgå krig.

Hvis der udbryder krig, ja, endog verdenskrig, vil det være en krig, som City of London og Storbritannien påtvinger det svækkede amerikanske præsidentskab. Ikke en ny Krim-krig, men en krig for at hævne sig på Rusland og Kina, for at have ydet modstand og spoleret det store globale klimatopmøde i Glasgow i november, hvilket efterlod de britiske ministre, der ledede topmødet, med vredens tårer, da det endte som en fiasko. Det gjaldt også premierminister Boris Johnson, "BoJo", den slemme klovn, som er miskrediteret og er meget tæt på en mistillidsafstemning fra sit eget konservative partis parlamentsmedlemmer. "Hans holdninger er blevet strengere" over for Rusland, meddelte hans talsmand den 22. januar. I {New York Times'} dækning af det "nye fake" var overskriften: "Storbritannien efterstræber en mere muskuløs rolle i opgøret med Rusland om Ukraine", selv om det altid er amerikanske muskler, som Storbritannien anvender.

(<https://www.nytimes.com/2022/01/23/world/europe/uk-russia-ukraine.html>)

Selv den nervøst hyper-aggressive, amerikanske udenrigsminister, Antony Blinken, reagerede ikke på den nyeste britiske krigsfabel, ud over "Vi tager det alvorligt", da det blev slynget efter ham i dag af "Face the Nations" ordstyrer, Margaret Brennan, der rablede, som om hun havde taget noget britisk meth-amfetamin i sin kaffe før programmet. Over for London-Kiev-kravet om, at de såkaldte finansielle "supersanktioner" skal indføres over for Rusland i morgen, bemærkede Blinken det indlysende: "Vi bruger dem som afskrækkelse. De ville miste deres afskrækkende virkning". Han nævnte ikke det lige så indlysende: "og skubbe Rusland mod krig" – den britiske hensigt. Blinken understregede gentagne gange to punkter: "Vi har i de seneste dage, samlet allierede og partnere på en meget intens måde i hele Europa"; og "vi reagerer også på nogle af Ruslands bekymringer med yderligere samtaler, og vi forventer, at de reagerer på vores bekymringer."

Den russiske ambassade i London understregede i dag, at briterne stod uden for forhandlingsprocessen med Rusland: "Det britiske udenrigsministerium fortsætter med en række provokerende udtalelser om situationen omkring Ukraine... Disse opråb kommer på baggrund af en åbenlys svækkelse af den britiske ekspertise om Rusland og Ukraine. ...Udenrigsminister Elizabeth Truss' udsagn om, at Ukraine har lidt under forskellige invasioner, 'fra mongolerne til tatarerne', er et eksempel herpå. Efterfølgende kom 'nyheden' om, at Rusland har til hensigt at etablere et marionetregime i Kiev, under ledelse af et tidligere ukrainsk parlamentsmedlem – en person, der tilfældigvis er under russiske sanktioner for at være en trussel mod den nationale sikkerhed", med henvisning til Jevhenij Murajev. (<https://www.rusemb.org.uk/fnapr/7059>)

Tyskland ønsker ikke at lade den britiske krigsførelse lykkes. Dets flådechef, viceadmiral Kay-Achim Schönbach, blev tvunget

til at træde tilbage på grund af angreb fra medierne, da han udtalte, at det Putin "ønsker er respekt". Og min Gud, at give nogen respekt er en lav pris... Det er let at give ham den respekt, som han reelt kræver – og sandsynligvis også fortjener". Det forlyder nu bredt, at kansler Olaf Scholz blev bedt om at tage til Washington til konsultationer med præsident Biden, men afviste at tage af sted til et senere tidspunkt. Tyskland vil ikke tillade, at de baltiske lande, som det har solgt tyske våben til, giver dem videre til Ukraine, og de hektiske britiske leverancer af dødbringende våben, flyves over dansk luftrum, fordi Storbritannien ikke tør bede Tyskland om tilladelse til overflyvning.

Biden-administrationen er i færd med at svare skriftligt, på den russiske præsident Putins foreslåede aftaler om at holde NATO's missiler og krigsforberedelser ude af Ukraine og fra Ruslands grænse – "og at give udtryk for vores bekymring" over Rusland, sagde Blinken i dag. USA har besluttet, at det ønsker at Rusland skal acceptere at undlade offentliggørelse af disse svar, højst sandsynligt fordi en sådan offentliggørelse enten vil gøre krigsmagere omkring BoJos regering og inde i City of London rasende, eller skabe mere tvivl i Tyskland, Frankrig og måske hos andre "allierede og partnere".

Det vigtigste spørgsmål er nu, hvad de amerikanske borgere vil gøre for at lede deres vaklende regering i retning af at løse de vigtigste problemer, som menneskeheden står over for? Det kræver samarbejde med i det mindste Rusland og Kina, som et middel til at vende den amerikanske industriøkonomis forfald hen imod "grønt" selvmord, og inddrage USA i opbygningen af nye offentlige sundhedssystemer og programmer for udvikling af infrastruktur overalt i verden. Londons malthusianske politik med afindustrialisering ved hjælp af krig kan ikke tolereres.

Udvalgt billede: Julius Silver

Zepp-LaRouche: "Det er ved at være sidste øjeblik" med hensyn til faren for krig mellem USA og Rusland

Den 19 jan. (EIRNS) – USA's udenrigsminister Antony Blinken indledte onsdag den 19. jan., tre dage med kritiske møder i Europa, for at diskutere Ukraine-krisen og Ruslands ufravigelige insisteren på, at hvis sikkerhedsforhandlingerne med USA skal fortsætte, skal Rusland modtage skriftlige svar på hvert af de punkter, der er rejst i de to udkast til traktatforslag, som de præsenterede for verden den 17. december. I disse traktatforslag, det ene med USA og det andet med NATO, fastslås det, at Ruslands nationale sikkerhed er alvorligt udfordret af den truende opstilling af NATO's avancerede våbensystemer på deres egen grænse og af den foreslåede optagelse af Ukraine i NATO-alliancen, og at Rusland derfor skal have skriftlige garantier for, at ingen af delene vil forekomme – ellers vil de selv træffe "militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger".

Onsdag rejste Blinken til Kiev i Ukraine for at mødes med præsident Volodymyr Zelensky. Torsdag den 20. januar tager han til Berlin for at mødes med udenrigsministrene fra Tyskland, Frankrig og den krigsførende toneangivende britiske regering. Og fredag den 21. januar tager han til Genève for at mødes med den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov.

Blinkens tur er ikke bare endnu en omgang diplomati: Krig eller fred mellem USA og Rusland er på vippen. Putin har gentagne gange advaret om, at Rusland egenrådigt bliver

nødsaget til at vedtage "passende militær-tekniske gengældelsesforanstaltninger", hvilket Gilbert Doctorow, en politisk analytiker med base i Bruxelles, mener vil omfatte opstilling af atombevæbnede SS-26 Iskander-M kortdistancemissiler til Hviderusland og Kaliningrad, for at true NATO's frontlinjestater og det østlige Tyskland, samt muligvis placering af atombevæbnede Zircon hypersoniske krydsermissiler til søs ud for kysten af Washington, D.C., som, påpeger Doctorow videre, "Rusland tidligere har erklæret kunne bruges til at ødelægge USA's hovedstad, inden præsidenten kunne flygte med Air Force One."

I sine samtaler med Zelensky satte Blinken tonen for sin samtale med Lavrov den 21. januar, ved endnu en gang aggressivt, udelukkende at give Rusland skylden for krisen, og kræve at de "nedtrapper" ved at stoppe udstationeringen af tropper på deres eget territorium, nær grænsen til Ukraine, eller være forberedt på at blive ramt af den brændte jords økonomiske krigsførelse fra Vestens side.

Lavrov gentog for sit vedkommende, den russiske holdning efter samtaler den 18. januar med den tyske udenrigsminister, Annalena Baerbock: "Vi afventer nu svar på disse forslag (de to traktatudkast), som lovet, for at fortsætte forhandlingerne."

"Krigsfarens er større end nogensinde før, og vi står på randen af Tredje Verdenskrig", advarede Helga Zepp-LaRouche i dag. "Det er ved at være sidste øjeblik, og tingene må udvikle sig på den ene eller den anden måde i de kommende dage." Selv om der er et voksende kor af stemmer, der kalder på fornuft i USA og Europa, er briternes og deres amerikanske krigsparti-forbundsfallers kontrol over USA's politik ikke blevet brudt. Desuden, erklærede Zepp-LaRouche, drives nedturen til krig af det systemiske sammenbrud i det transatlantiske finanssystem, som nu er ved at komme ud af kontrol, som Lyndon LaRouche gentagne gange forklarede.

Men der er en anden dynamik i gang i verden, nemlig den fremvoksende omgruppering af nationer på alle kontinenter omkring Kina og Rusland og Bælte- og Vej-initiativet som et alternativ til den malthusianske affolkningspolitik, der fremmes af det døende transatlantiske system. Et tegn på dette er Irans præsident Ebrahim Raisis besøg i Moskva, hvor en 20-årig pakke af udviklingsaftaler er til drøftelse. Et andet er det kommende besøg af den argentinske præsident Alberto Fernández i Moskva og derefter i Beijing, hvor han planlægger at underskrive et aftalememorandum om Bælte- og Vej-initiativet.

Hvis USA fortsat er fjendtligt indstillet over for dette politiske alternativ og fortsætter med at forsvare City of London og Wall Streets bankerotte system, vil verden efter al sandsynlighed glide i retning af en termonuklear krig. Hvis USA tilslutter sig Bælte og Vej-initiativet, som Lyndon LaRouche anbefalede fra starten, er udsigterne for fred og udvikling fremragende.

Vi tilslutter os Helga Zepp-LaRouches opfordring til at gøre 2022 til Lyndon LaRouches år og til at vedtage hans politik.

Billede: public domain

Hvem kan hævde at “forsvare Ukraine”, mens der begås

massemord i Afghanistan?

Den 10. januar (EIRNS) – Så mange institutioner i det amerikanske intellektuelle etablissement er nu på linje med Schiller Instituttet og kræver frigivelse af Afghanistans bistands- og reservemidler – 15 tænketanke og organisationer i et fælles brev til præsident Biden den 8. januar og andre på deres egne hjemmesider – at der helt klart er en forfærdelig erkendelse: USA's finansielle og økonomiske sanktioner er ved at myrde et uskyldigt folk, grundet utilstrækkelig loyalitet over for NATO's besættelsesstyrker. Enhver borger der tror, at denne forbrydelse ikke har noget at gøre med truslen om en overhængende, meget større konflikt om Ukraine, forveksler moralsk poseren med moral.

På de møder mellem USA og Rusland, der nu finder sted i Genève om NATO i Østeuropa og Ukraine, har amerikanske diplomater hurtigt og fuldstændigt erstattet det personlige diplomati mellem præsident Biden og præsident Putin, som synes at give håb om en løsning, med moralsk komediespil. Efter den bilaterale fase af møderne mellem USA og Rusland den 10. januar sagde talsmand for Udenrigsministeriet, Ned Price, at USA aldrig ville overveje at holde Ukraine ude af NATO, {"ikke havde til hensigt at indgå nogen aftale"} med Rusland og ikke engang "betragtede samtalerne som en forhandling". Han afsluttede sin briefing med en liste over diskussionsemner om russiske "ondsindede aktiviteter" for at hævde, at Rusland, og kun Rusland, måtte nedtrappe og gøre indrømmelser, så NATO's styrker og missiler kunne fuldføre deres lange fremrykning helt til Ruslands grænser – mens russiske tropper måtte forlade deres egne vestlige grænseregioner og "vende tilbage til deres permanente baser". Udenrigsminister Tony Blinken tilføjede samtidig et umotiveret forsøg på at hovere over Ruslands bistand til Kasakhstans regering for at kontrollere optøjer og forsøg på oprør.

Medmindre præsident Joe Biden igen griber personligt ind, er

Ruslands foreslåede aftaler blevet blankt og permanent afvist. Det svarer til, at Nikita Khrusjtjov nægtede at overveje at trække sovjetiske missiler tilbage fra USA's sydlige grænse under den frygtindgydende Cuba-krise i oktober 1962. På det tidspunkt havde millioner af skræmte mennesker verden over allerede forestillet sig, hvad denne afvisning ville betyde.

Selv om konsekvensen nu "blot" er en konventionel konflikt i Ukraine, giver USA's tidligere chefvåbeninspektør og militære ekspert Scott Ritter en idé om, hvorfor det ikke ville gå godt for NATO-styrkerne.

(<https://consortiumnews.com/2022/01/10/what-war-with-russia-would-look-like/>)

Hvad nu hvis konsekvensen kun er det "fuldstændige brud på forbindelserne", som Putin truer med, og en dyb og umiddelbar kold krig. Nationen med verdens hurtigst ekspanderende og teknologisk mest avancerede økonomi og med den største indflydelse på bekæmpelse af fattigdom og udvikling i Afrika, Syd- og Østasien [Kina] er fast partner med Rusland. Dette fremgår endnu en gang tydeligt af undertrykkelsen af det tilsyneladende mislykkede forsøg på en "farverevolution" i Kasakhstan.

Hvis Biden-regeringen har besluttet, at USA vil angribe og konfrontere Rusland og Kina sammen i en ny kold krig – modarbejde dem i rummet, bekæmpe deres politik med at eksportere atomkraft til tredjelande, kræve at de holder op med at bruge kul til energiproduktion, angribe Kinas politik for Bælte & Vej og udryddelse af fattigdom osv. – hvem vil de så have i sit hjørne? Det britiske imperium, naturligvis – de grønne kongelige og klovnen Bojo og Hendes Majestæts styrker, der er ivrige efter at blive indsat i Ukraine. Hvad vil Amerika have i reserve? Ingen udviklingskreditinstitution; et svagt økonomisk opsving efter en dyb recession; en arbejdsstyrke på 3 millioner arbejdere og 3,5 millioner arbejdspladser mindre end for to år siden; faldende

realindkomster; en centralbank, der skaber økonomiske katastrofer verden over, som IMF advarede den 9. januar, og som forsøger at stoppe inflationen, den har forårsaget.

Men langt værre end alt dette er den fortsatte kvælning af Afghanistans befolkning på grund af de amerikanske sanktioner. Det forårsager en voksende kaskade af dødsfald som følge af sult og forfrysninger i hjem uden vinterbrændstof, i en nation som USA helt klart bærer ansvaret for efter 20 års krig og besættelse. Myrdet for den synd, at man ikke opretholdt en marionetregering, da NATO forlod det. {Disse} sanktioner er en forbrydelse mod menneskeheden.

Med dette Afghanistan som "banner" vil nationer instinktivt undgå et angloamerikansk forsøg på at fastsætte reglerne for verden. Der vil være en pervers ny betydning, som Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, sagde i dag, for udtrykket "Afghanistan, imperiernes kirkegård".

Det skal forhindres, det må vendes. Politikken må ændres til en udviklingspolitik, ved hjælp af Helga LaRouches Operation Ibn Sina. Schiller Instituttets presserende organisering for dette mål vil tage sit næste skridt fremad med et webinar på Martin Luther King-dagen, mandag den 17. januar.

»Aldrig atomkrig«-erklæringen af fem stormagter begynder 2022, LaRouches år

Den 3. januar (EIRNS) – Imens året 2022 åbende, der markerer økonomien og statsmanden Lyndon LaRouches 100-års fødselsdag, rådførte stats- og regeringscheferne for de fem

atomvåbenstater, som også er de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd (P5), sig med hinanden, som Helga Zepp-LaRouche har insisteret på, at de må gøre, og udstedte for første gang en erklæring om, at »atomkrig ikke kan vindes og aldrig må udkæmpes« (se hele erklæringen nedenunder). Ordene blev brugt af præsidenterne Biden og Putin efter deres videokonference den 7. december 2021; og denne erklæring vil nu være in mente, når USA-Rusland-NATO-forhandlingerne om Ukraine-krisen finder sted den 10.-13. januar.

Men den grundlæggende årsag til optimisme her er ikke så meget ordene i denne erklæring, men at lederne af de fem magter handlede sammen mod global krig. Helga Zepp-LaRouche havde offentligt opfordret dem til at gøre dette for præcis to år siden – den 3. jan. 2020, i den farlige periode efter USA's mord på den iranske general Qassem Soleimani – og har opfordret dem til det mange gange siden. Den 15. januar 2020, to uger efter Helga LaRouches første appel, opfordrede Ruslands præsident Putin til et P5-statsoverhoved-topmøde for at behandle problemerne med fred, sikkerhed og terrorisme – og han har også gentaget det forslag adskillige gange siden; og hans talsmand understregede i dag, at det stadig er nødvendigt efter denne »aldrig atomkrig«-erklæring.

Allerede i begyndelsen af marts 2020 havde Helga LaRouche identificeret COVID-pandemien – med krav om et moderne sundhedssystem opbygget i alle lande – som den nye betingelse for et sådant stormagtstopmøde. Dette må ske som en nødforanstaltning i Afghanistan sammen med fødevarehjælp og strømforsyningsgarantier for at redde millioner af liv. Det er starten på, gennem fysisk-økonomisk udvikling, det rigtige navn for fred; og det peger på et nyt internationalt kreditsystem, som Franklin Roosevelts Bretton Woods, i stedet for det krakkende kasino, vi har nu. Det er disse missioner, der er unikt tilgængelige gennem det Lyndon LaRouche kaldte »fire-magtsaftalen« mellem USA, Rusland, Kina og Indien. Det gør dagens »P5«-erklæring væsentlig ud over dets ordlyd.

Erklæringen blev offentliggjort samtidigt omkring kl. 11:00 amerikansk østlig tid på alle fem præsidenters/premierministres hjemmesider. »Vi bekræfter, at en atomkrig ikke kan vindes og aldrig må udkæmpes,« siger erklæringen. »Da brug af atomvåben ville have vidtrækkende konsekvenser, bekræfter vi også, at atomvåben – så længe de fortsætter med at eksistere – bør tjene defensive formål, afskrække aggression og forhindre krig. Vi er overbevist om, at yderligere spredning af sådanne våben må forhindres«. Dette irettesætter de gale krigshøge som USA's senator Roger Wicker, der har rejst »muligheden« for et første atomangreb på Rusland i forbindelse med Ukraine.

De fem underskrivere bekræfter også vigtigheden af at imødegå atomare trusler, såvel som deres forpligtelser i forhold til traktaten om ikke-spredning af atomvåben (NPT) og dens forpligtelse til »at føre forhandlinger i god tro om effektive foranstaltninger vedrørende standsning af atomvåbenkapløbet snarligt«. De »bekræfter, at ingen af vores atomvåben er rettet mod hinanden eller mod nogen anden stat«.

De erklærede også: »Vi har til hensigt at fortsætte med at søge bilaterale og multilaterale diplomatiske tilgange for at undgå militære konfrontationer, styrke stabilitet og forudsigelighed, øge den gensidige forståelse og tillid og forhindre et våbenkapløb, der ikke ville gavne nogen og bringe alle i fare. Vi er fast besluttet på at føre en konstruktiv dialog med gensidig respekt og anerkendelse af hinandens sikkerhedsinteresser og bekymringer«.

Det russiske udenrigsministeriums talskvinde, Maria Zakharova, sagde: »Vi håber, at godkendelsen af en sådan politisk erklæring under de nuværende vanskelige forhold for international sikkerhed vil hjælpe med at reducere niveauet af internationale spændinger«. Kreml-talsmand Dmitry Peskov understregede, at Moskva stadig betragtede et topmøde mellem verdens store atommagter som »nødvendigt«. Kinas viceudenrigsminister, Ma Zhaoxu, blev citeret af det

officielle nyhedsagentur, Xinhua, at løftet »vil hjælpe med at øge den gensidige tillid og erstatte konkurrence mellem stormagter med koordinering og samarbejde«.

Men det er kun et skridt, som disse nationers ledere skal holdes til. Det transatlantiske bank- og finanssystem er på vej mod hyperinflation og krak. Det, verden absolut har brug for, er en stormagtsforhandlingsproces, som i det mindste også involverer Indien, for at iværksætte et nyt internationalt kreditsystem, der er i stand til at finansiere reel økonomisk udvikling, »TVA-lignende«, gennemgribende udvikling af fattigere regioner (TVA var et statsligt udviklingsagentur i USA til udvikling af Tennessee-dalen under depressionen i 1930'erne –red.), avanceret udvikling af atomkraft, teknologiske fremskridt drevet frem af lynprogrammer inden for rumvidenskab og fusionskraft. Vejlederen og planlæggeren af denne proces, og verdens førende i kampen for den, var Lyndon LaRouche. Dette begynder LaRouches år.

Ligesom for 60 år siden vokser faren for atomkrig støt

Den 20. december (EIRNS) – Farten på de voksende amerikansk--russiske spændinger over Ukraine tog til over den sidste uge, således at det som lignede et håb om stabilisering for to uger siden, da præsidenterne Biden og Putin afholdt en videokonference, nu til stadighed ligner en nedtælling til krig i Europa mellem de atomare stormagter.

En højtstående embedsmand fra Det hvide Hus – sandsynligvis den nationale sikkerhedsrådgiver, Jake Sullivan – fortalte CNN

søndag den 19. december, at der kun er et »tidsvindue på fire uger« til at forhindre Rusland i at invadere Ukraine. »Det som vi har foretaget os er meget kalkuleret«, sagde embedsmanden. »Men vi har blot cirka et tidsvindue på fire uger fra nu af«. Embedsmanden sagde, at USA's planlagte sanktioner »ville være overvældende, øjeblikkelige og have betydelige omkostninger for den russiske økonomi og deres finanssystem«.

Den næste dag, den 20. december, fortalte den russiske viceudenrigsminister, Sergej Ryabkov, journalister, at Biden-administrationen ikke havde svaret på Rusland foreslåede traktater om sikkerhedsgarantier i løbet af forhandlingerne den 15. december i Moskva mellem Ryabkov og den amerikanske viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Karen Donfried. Forslagene inkluderede forsikringen om, at Ukraine ikke ville blive et medlem af NATO, og at yderligere opstillinger af amerikanske og NATO-styrker, samt missilsystemer tættere på Ruslands grænser, ville ophøre...

Og både viceudenrigsminister Alexander Grushko og forhandler af våbenkontrol, Konstantin Gavrilov, henviste ildevarslende til »Ruslands militær-tekniske og militære midler« som det *eneste* alternativ til forhandlinger om Ruslands traktatforslag. Ukraines egen regering fortsatte, i form af udenrigsminister Dmytro Kuleba, med at tale med *Washington Post* den 19. december og kræve flere »militære midler« og tropper fra USA og Storbritannien og krævede, at USA offentligt gør det klart hvor »overvældende og øjeblikkelig« den skade er, som det amerikanske finansministerium forbereder sig på at påføre den russiske økonomi og finanssystem, og at gøre dette i samarbejde med London, hvad enten de kontinentale, europæiske allierede er enige med dette eller ej.

I oktober 1962 var det USA's sydlige grænse, der var truet, på nært hold, af sovjetiske soldater og missiler i Cuba, som truede med et ødelæggende førsteslag. I dag er det NATO's uophørlige fremmarch, tættere og tættere på Ruslands grænser.

(Læs John F. Kennedys udtalelse på engelsk nedenfor.)

Ydermere krævede USA's militærchefer en invasion af Cuba for at ødelægge missilerne og andre styrker, og præsident Kennedy holdte dem tilbage – med megen møge.

Hvis ikke Kennedy og Khrusjtjov havde fundet en forhandlet løsning på Cuba-krisen, hvad ville da sandsynligvis være sket? Hundrede millioner af mennesker verden over var rædselsslagne over en umiddelbar atomkrig.

Hvordan var præsident Kennedys krav anderledes end dem fra præsident Vladimir Putins foreslåede aftale den 7. december til præsident Joe Biden? ...Kennedy og Khrusjtjov ønskede begge en løsning, og ikke én, hvor den anden præsident og hans nation blev ydmyget eller tilintetgjort gennem »overvældende, øjeblikkelig«, national beskadigelse!

Det er det, som nu må forhandles mellem præsident Biden og Putin, ved at tilsidesætte krigshøgene – nogle af dem der er så klinisk sindssyge, at de foreslår et atomart førsteslag mod Rusland, som senator Roger Wicker gjorde det den 7. december. Men en løsning må og kan opnås, hvis borgere nu rejser sig og kræver dette, og forbliver optimistiske om, at disse to nationer kan blokere den faretruende vej mod optrapning og stormagtskrig. Lad dem i stedet bruge deres energi på at forsyne Afghanistan med mad, sundhedspleje og genopbygning.

For 60 år siden fortalte præsident John F. Kennedy nationen følgende i en direkte, national TV-tale: "Within the past week, unmistakable evidence has established the fact that a series of offensive missile sites is now in preparation on that imprisoned island. The purpose of these bases can be none other than to provide a nuclear strike capability against the Western Hemisphere." The President concluded: "But this secret, swift, and extraordinary buildup ... in an area well known to have a special and historical relationship to the

United States and the nations of the Western Hemisphere ... this sudden, clandestine decision to station strategic weapons for the first time outside of Soviet soil—is a deliberately provocative and unjustified change in the status quo which cannot be accepted by this country....”

Det amerikanske præsidentembedes sande magt

24. august (EIRNS) – Da præsident Joe Biden under sine eftermiddagsudtalelser til pressen, efter sit virtuelle møde med G7-nationerne, gjorde det klart, at han holder sig til tidsfristen for tilbagetrækning i Afghanistan den 31. august, sænkede der sig en mørk sky over Downing Street 10, Porton Down og Gee Street i Clerkenwell, hjemsted for Tavistock Institutet. Den misfornøjede Nigel Kim Darroch, Baron Darroch fra Kew, sagde: "Det kommer til at tage ret lang tid for Vesten som helhed – fordi dette er en vestlig fiasko, en vestlig katastrofe, ikke kun for Storbritannien og USA – at komme sig efter alt dette, at genoprette vores ry". Han, som blev berygtet for sin "oversvømmelse af Trump-zonen" må se den hårde sandhed i øjnene, at de mange forsøg på at stoppe Biden fra at gennemføre den lovede tilbagetrækning fra Afghanistan ikke har virket, og at PR-tricket, kendt som "Global Britain", netop er blevet afsløret i at være et "Windsor-sandslot".

Pensioneret admiral Mike Mullen, tidligere chef for forsvarskommandoen fra oktober 2007 til september 2011 – det vil sige under både Bush 43 og "Bush 44" (Barack Obama) – tilstod, at han, Obama, og hele hans administrationen havde taget fejl, og at Joe Biden havde ret i, hvorvidt indsatsen i Afghanistan skulle forøges med 40.000 tropper i 2009. Biden

havde modsat sig forøgelsen, og foreslået 10.000 tropper, der ville bekæmpe terrorisme ved grænsen mellem Pakistan og Afghanistan og ellers træne det afghanske militær. Biden "fik det tilbage på sporet dengang... jeg giver ham æren for det", sagde Mullen. Han er den første til at udføre muligheden for, hvad Ray McGovern har kaldt "metanoia." Når Metanoia ("omvendelse") blev personificeret, var det ofte som en gudinde, tildækket og sorgfuld, der inspirerede til både beklagelse og refleksion, hvilket førte til afvisning af usund dømmekraft.

Dem der har været ramt af kronisk fejlvurdering af den aktuelle historie i de sidste mange år på grund af den utålelige partipolitik, især efter Lyndon LaRouches konstateringer i september 2012 af det politiske partisystems død i Amerika efter Cheney/Obama-"Bush 43/44", er forvirrede over den nuværende tid. Caitlin Johnstone bemærkede i en artikel den 22. august med titlen "Bush-Era War Criminals Louder Than Ever because They've Lost the Argument", at: "Efter at de amerikanske troppers tilbagetrækning endegyldigt fastslog, at den afghanske 'regering', som de har brugt tyve år på at foregive at opbygge nationen sammen med, i det væsentlige var en skrøne, hvilket beviste for verden, at de hele tiden har løjet for os om fakta i Afghanistan, skulle man forvente, at de, der hjalp med at bane vejen for denne katastrofale besættelse, ville være meget tavse på dette tidspunkt i historien. Men langt fra at være tavse og krybe ind under en sten for at vente på dødens søde omfavelse, har disse skabninger i stedet været højrøstede og skamløst artikulerede.

"Tony Blair Institute for Global Change har udsendt et langt essay af den tidligere premierminister, der førte Storbritannien ind i to af de mest uoverskuelige militære indgreb som kan ihukømmes. Blair kritiserer tilbagetrækningen som værende sket ud fra "troskab mod et tåbeligt politisk slogan om at afslutte 'de evige krige'". Blair har længe,

gennem 'Responsibility to Protect' troet og praktiseret ideen om, at Det globale Storbritannien skal forsvares ihærdigt ned til den sidste amerikaner. Men de, der afviser at forstå det britiske "babylonske præstedømmes særlige forhold" til USA, "kan ikke begribe dette" og er forblevet bevidst uoplyste.

En erklæring skrevet af Shanghai Cooperation Organization om situationen udtalte: "SCO -medlemslandene bekræfter deres intention om at hjælpe Afghanistan med at blive et fredeligt, stabilt og velstående land, fri for terrorisme, krig eller narkotika, og er parate til at deltage i internationale bestræbelser på at stabilisere og udvikle Afghanistan med FN i en central og koordinerende rolle". Afghanistan, der tilslutter sig Bælte og Vejinitiativet, er vejen frem, og USA, der med udgangspunkt i det helt reelle behov for en verdenssundheds-plattform, kan rette opmærksomheden mod at slutte sig til disse nationer, samtidig med at de genopbygger og rustet sin egen nation til denne kamp.

Over to tredjedele af det amerikanske folk ønsker, at krigen skal slutte. Præsidentskabet har taget skridt til at honorere dette ønske og for at fuldføre denne politik i Afghanistan. Hvad angår kaosset i forbindelse med evakueringen: har nogen overvejet, at det faktisk at fraktioner i USA afslog tilbuddet om at koordinere indsatsen i Afghanistan, herunder evakueringsindsatsen, med russerne og muligvis andre, har bidraget til ustabiliteten? Eller at bekendtgørelse og gennemførelse af et verdenssundhedsmæssigt anti-Covid-19-initiativ, for måneder siden, i retning af hvad Helga Zepp-LaRouche har foreslået på den ene konference efter den anden siden juni 2020, også ville have været med til at forhåndsstabilisere forholdene for tilbagetrækning i Afghanistan før evakuering? Selv nu, og for en lille procentdel af de 2 billioner \$, der vides at være brugt i krigen igennem de sidste 20 år, kunne USA hjælpe med at vinde freden i Afghanistan gennem et udviklingsprogram for en verdenssundheds-plattform, der involverer alle nationerne i

området.

Lyndon LaRouche sagde fra fængslet i et interview fra 1991: "Om jeg forbliver i fængsel eller ej, er i det væsentlige op til præsidenten eller præsidentembedet. De juridiske grunde til at fjerne mig fra fængslet – ved at ophæve dommen, eksisterer... beviserne findes. Om dette bevis og denne procedure vil blive efterlevet, vil være op til det politiske pres, der påvirker præsidentskabet. Jeg er her, fordi præsidenten ønsker mig her, og ikke nogen anden grund. Hvis præsidenten skulle ændre opfattelse, så ville jeg sikkert... lovgivningen ville tillade at løslade mig fra fængslet". [Dette skete – LaRouche blev fængslet under den ældre George Bush, og løsladt da Clinton blev præsident.] LaRouche, der førte valgkampagne som præsidentkandidat mere end nogen anden person, indså, at det amerikanske præsidentskabs institutionelle beføjelser var af en anden karakter end de kompromitterede kapaciteter af en statsminister. Når USA's præsidentskabs magt indsættes for det gode, er det enormt, det største i verden. Bidens fuldførelse af tilbagetrækningen, som Trump startede, på trods af pres fra det britisk inspirerede Pentagon og udenrigsministeriets til at gøre det modsatte, er, såfremt den fuldføres, et eksempel på dette.

Tegn på vanvid og behovet for strategisk fornuft

23. juni (EIRNS) – På en pressekonference umiddelbart efter sin topmøde-diskussion den 16. juni med præsident Biden, blev den russiske præsident Vladimir Putin spurgt om fremtiden for relationerne mellem USA og Rusland.

"Hvad angår sanktioner og økonomiske begrænsninger, har jeg allerede påpeget, at vi ikke er klar over den indenlandske politiske stemning og opstillingen af styrker [i USA], eller rettere vi ved noget, men vi kan ikke fuldt ud forstå udviklingen. Nogle kræfter er imod forbedring af relationerne med Rusland, og andre støtter dette. Jeg kan ikke sige, hvem af dem der vinder".

LaRouche-organisationen og Schiller Instituttet har været de mest konsekvente og tydelige stemmer for strategisk fornuft, idet de på enestående vis præsenterer Lyndon LaRouches politik for at skabe en holdbar fred baseret på en konkursbehandling, reorganisering, af det globale finanssystem, samt i særdeleshed at sørge for en hurtig udvikling af den fattige udviklingssektor.

Den mest konsekvente og tydeligste stemme for strategisk vanvid og for at drive verden til randen af atomkrig for at forsvare det samme bankrotte finanssystem har været Det britiske Imperium.

I dag krydsede den britiske flådes fjernstyrede missildestroyer, Defender, der opererer i Sortehavet, bevidst 3 km ind i russiske territorialfarvande ud for Krim-kysten og tog først af sted 30 minutter senere, efter at et russisk grænsevagtspatroljeskib to gange affyrede advarselsskud på tværs af boven, efterfulgt af et kampfly, der smed fire bomber foran Defenders kurs.

Som den tidligere britiske ambassadør Craig Murray kommenterede: "Der er dem, der ser denne aktivitet som bevis for Storbritanniens fortsatte stormagtsstatus. Jeg ser det som bevis på vanvid".

Sandelig så. Desto mere siden Putin og andre russiske embedsmænd i denne uge har præsenteret USA for konkrete initiativer til at få sikkerhedsdialogen i gang og gentaget deres regerings vilje til at sætte Ruslands hypersoniske og

andre avancerede våbensystemer på forhandlingsbordet, så længe der finder seriøst overordnede samtaler sted.

Og ikke desto mindre, eftersom den kinesiske regering på lignende måde har præsenteret Vesten for en hæderlig udgang fra deres 'blindgyde' af økonomisk politik, der har udløst en dødbringende pandemi, som truer hele planeten, og i stedet tilbudt aftaler om økonomisk samarbejde, der kan begynde med etableringen af et verdensomspændende system af avancerede sundhedsvæsner til at tackle den nuværende og sandsynlige fremtidige pandemier.

For en uge siden erklærede Putin: "Jeg kan ikke sige, hvem af dem der vinder", med henvisning til den politiske kamp i USA og Vesten generelt om samarbejde eller konfrontation for at tackle de globale kriser. Svaret på dette spørgsmål vil i væsentlig grad blive leveret af dem, der deltager i den igangværende proces med politisk diskussion på Schiller Instituttets internationale konferencer, herunder den kommende, der afholdes i weekenden den 26.-27. september.

Billedet: HMS Defender: Will Haigh, www.defenceimages.mod.uk

**POLITISK ORIENTERING den 25.
juni 2021:**

Hvad der mangler i billedet:

Det enorme potentiale Kina

skaber i rummet og på jorden

Med formand Tom Gillesberg

Se Schiller Instituttets internationale videokonference den 26.-27. juni 2021 eller bagefter:

Invitation: For det almene vel af alle mennesker, ikke regler, som er til fordel for de få.

Schiller Instituttets online internationale konference den 26.-27. juni 2021 kl. 15 dansk tid

Lyd:

Schiller Instituttet · Hvad der mangler i billedet: Det enorme potentiale Kina skaber i rummet og på jorden

P5-topmødet foreslået af Putin kunne være sidste chance – af Helga Zepp-LaRouche

Den 12. juli (EIRNS) – Dette er den redigerede oversættelse af den ledende artikel fra den 11. juli, skrevet af Helga Zepp-LaRouche og bragt i det tyske ugemagasin *Neue Solidarität* den 16. juli 2020.

Menneskeheden er for tiden konfronteret med en hidtil uset udfordring: Har vi den moralske habitus til at overleve? Dette altafgørende spørgsmål hænger sammen med, hvorvidt tilstrækkeligt mange hovedaktører på verdensscenen er i stand

til at hæve deres tankegang til et højere niveau af fornuft i tide, eller om de vil klynge sig til deres respektive ideologier og handlingsmønstre. I sidstnævnte tilfælde truer den ekstreme spænding, der følger af kombinationen af optrapningen af coronavirus-pandemien, nedgangen i den fysiske økonomi, det systemiske kollaps af finanssystemet og den voksende geopolitiske konfrontation blandt stormagterne, med at føre til et sammenbrud, som kunne udvikle sig til socialt kaos og en ny verdenskrig.

Hvad der er behov for nu, er ikke en mangfoldighed af små skridt og foranstaltninger til at tackle alle de forskellige kriser, men et veritabelt 'Grand Design', realiseringen af en vision for menneskehedens fremtid med en omfattende løsning, hvor der tages hensyn til hele menneskehedens interesser. Åbningen for denne mulighed er relativ kortvarig. I januar i år foreslog den russiske præsident Vladimir Putin et topmøde mellem statsoverhovederne for de fem permanente medlemmer (P5) af FN's Sikkerhedsråd. USA, Kina, Frankrig og Storbritannien er allerede enedes om at holde et sådant topmøde. Putin understregede, at formålet med dette topmøde, 75 år efter afslutningen af 2. verdenskrig, skal være at etablere en fredsorden – at sikre at en lignende katastrofe aldrig mere indtræffer.

Den dramatiske krise i forbindelse med pandemien og den efterfølgende nedgang af realøkonomien, kombineret med faren for et verdensomspændende systemisk finansielt sammenbrud, udgør en enestående mulighed for at skabe grundlaget for en ny verdensøkonomisk orden baseret på et nyt Bretton Woods-system. Et Bretton Woods-system i overensstemmelse med Franklin D. Roosevelts oprindelige intention om at overvinde underudviklingen i udviklingslandene, og skabe grundlaget for fred ved at forbedre levestandarden for alle mennesker på denne planet.

I et web-interview den 8. juli med 'Center for National Interest' understregede den russiske ambassadør i Washington,

Anatoly Antonov, den vigtige rolle, som et sådant topmøde kan have som et alternativ til scenarier med uforudsigelige konsekvenser:

"Vi har videregivet vores forslag til dagsordenen til vore partnere. De inkluderer centrale spørgsmål, der påvirker global politik, sikkerhed og økonomi...

"Verden er nødt til at etablere et demokratisk system med relationer, der bygger på princippet om udelelig sikkerhed, lige muligheder for udvikling og søgen efter en afbalancering af interesser mellem deltagerne i international dialog".

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov understregede i en tale den 10. juli til 'Primakov Readings'-forummet, at et af punkterne på dagsordenen for P5-topmødet må være uantageligheden af atomkrig:

"Vi... er især bekymrede over amerikanernes afvisning af at bekræfte det grundlæggende princip om, at der ikke kan være nogen vindere i en atomkrig, som derfor aldrig må slippes løs. Selvfølgelig vil vi fremme dette emne – uantageligheden af en atomkrig, umuligheden af at vinde en sådan – i forbindelse med det kommende topmøde mellem de fem".

Ambassadør Antonov citerede også Putins tale ved paraden på 'Sejrsdagen' den 24. juni:

"Vi forstår vigtigheden af at styrke venskab og tillid mellem nationer, og er åbne for dialog og samarbejde om de mest presserende spørgsmål på den internationale dagsorden. Blandt dem er oprettelsen af et fælles pålideligt sikkerhedssystem, noget som den komplekse og hurtigt skiftende moderne verden har brug for. Kun i fællesskab kan vi beskytte verden mod nye farlige trusler".

En verdensomspændende 'New Deal'

Den uventede meddelelse fra den britiske premierminister

Boris Johnson om hans hensigt om at gennemføre et investeringsprogram i traditionen fra præsident Franklin Roosevelt, det vil sige en 'New Deal' (selv om det nævnte beløb på 5 mia. pund kun er et lille første skridt i den rigtige retning), tilvejebringer et meget nyttigt fælles 'fodslag' med de fire andre statschefer, som alle tidligere har henvist til Roosevelt.

Hvad der er brug for i dag, er netop Roosevelts program fuldt ud: Glass/Steagall-bankopdeling, en industriel udviklingsplan – denne gang i global størrelsesorden – en 'New Deal' for hele verden – og et kreditsystem, en Ny Bretton Woods-aftale. Et af de første skridt bør være internationalt samarbejde om at udvikle et verdensomspændende sundhedssystem – dvs. et moderne sundhedssystem i hvert enkelt land – mindst til den standard som Kina demonstrerede i Wuhan under bekæmpelsen af udbruddet af pandemien.

Dette topmøde, der skal finde sted senest i september, vil med stor sandsynlighed være den sidste chance for at skabe et tillidsfuldt grundlag for en strategisk nyorientering af internationale relationer mellem atombevæbnede magter, som kan sætte kursen for at overvinde den globale økonomiske krise. Hvis denne mulighed glipper, truer ikke alene den giftige tone, der er blevet anslået mellem især USA og Kina, med at eskalere til en uoprettelig konflikt, alt imens den truende fare for en anden bølge af pandemien efterfulgt af fornyede økonomiske nedlukninger kunne smadre den sociale fred fuldstændig i mange af de berørte lande.

'Leibniz Instituttet for Økonomisk Forskning' (IWH) i Halle har advaret om, at virkningerne af den første nedlukning af Tyskland vil føre til en bølge af konkurser, som igen vil skabe vanskeligheder for adskillige sparekasser og for banker med tilgodehavender i størrelsesordenen hundredvis af milliarder. En sådan ny bankkrise ville sidenhen blive efterfulgt af en endnu dybere recession, advarer instituttet. Og Tyskland er stadig i en relativt stærk position.

Diskussionen indenfor den transatlantiske nyliberale elite er formet af antagelsen om, at der under disse omstændigheder vil komme et kraftigt fald i de internationale aktiemarkeder på mindst 20-30% og en stigning i dødeligheden fra en anden bølge af pandemien, som vil blive lagt præsident Donald Trump til last. Dette vil garantere etablisementets intention om at sikre hans nederlag ved valget i november. I betragtning af den ubarmhjertige kampagne, som kræfterne i det britiske imperium har gennemført i tre og et halvt år i deres kupforsøg – fra "Russiagate"-svindlen til proceduren med rigsretssag og det nuværende vanvid med ødelæggelse af statuer – vil City of London og Wall Street sandsynligvis ikke tøve med at lade et sådant kraftigt fald på aktiemarkederne finde sted.

Selvom præsident Trump i de tidlige stadier af udbruddet af coronavirus-pandemien roste den kinesiske regerings energiske indgriben i byen Wuhan og Hubei-provinsen, og understregede sit venskab med præsident Xi Jinping, ændrede han holdning fra den 18. april og gik derefter – fra 30. april – over til at beskyldte Kina for spredningen af virusset på verdensplan. Denne påstand blev først fremsat af de tidligere chefer for MI6, Sir John Sawers og Sir Richard Dearlove, og Henry Jackson-selskabet i London, som i en åbenlys provokation udfordrede Kina til at betale 9 milliarder dollars i erstatning! Det er blevet afvist som ubegrundet selv af amerikanske medicinske eksperter. En WHO-delegation er i øjeblikket i Wuhan for at undersøge virussets oprindelse og pandemiens kronologi.

Det britiske imperium er ude i tovene

De samme britiske imperialistiske kræfter, som står bag kupforsøget mod præsident Trump, betragter hans hensigt om at etablere gode forbindelser med Rusland såvel som hans oprindeligt positive forhold til præsident Xi som en dødbringende trussel mod deres geopolitiske interesser – og har nu i årevis i stigende grad bestræbt sig på at begrænse Kinas fremgang. Det er motivet bag Pentagons 'Nationale

Forsvarsstrategi'-dokument fra 2018, der definerer Kina og Rusland som de største strategiske rivaler i "stormagtskonkurrencen". Forsvarsminister Mark Esper understregede denne politiske orientering i en 'Meddelelse til Styrken' den 7. juli, hvor han sagde, at Kina skulle gøres til "den løbende trussel" i "alle vores skoler, programmer og uddannelser".

Det britiske imperiums politik – præget af det Britiske østindiske Kompagni og dets koloniale politik, opiiums-krigene mod Kina, Prins Philips Verdensnaturfonden og nu om dage Mark Carneys 'Green New Deal' – har været baseret på malthusiansk befolkningsreduktion. Ud fra dette synspunkt gør Kinas 'Nye Silkevejs'-politik – som for første gang giver udviklingslandene muligheden for at overvinde underudviklingen – dem til en "strategisk konkurrent". Og selvfølgelig er der konkurrence mellem disse systemer.

Når man ser på verden ovenfra, er det klart at samarbejde mellem de to største økonomier i verden, USA og Kina, er uomgængeligt, hvis menneskeheden skal overvinde denne pandemi og andre forestående pandemier, såvel som sult, fattigdom og underudvikling i den såkaldte Tredje Verden. Set fra det britiske imperium – dvs. de oligarkiske finansielle interesser, der baserer sig på at maksimere fortjenesten for deres egen klasse, og befolkningskontrol for alle andre – har det siden det Britiske østindiske Kompagnis Thomas Malthus' tid haft topprioritet at forgifte det amerikansk-kinesiske forhold.

Den russiske udenrigsminister Lavrov har netop advaret om, at USA's tilbagetrækning fra nedrustningstraktaterne har øget risikoen for en global atomkonfrontation markant. Og han har sagt, at han håber at denne eskalering ikke når det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi har for sit vedkommende udtrykt sin bekymring for, at forbindelserne mellem USA og Kina har nået det laveste punkt siden etableringen af forbindelser mellem de

to nationer.

Topmødet mellem de fem faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, som præsident Putin har foreslået, er sandsynligvis – af alle de her nævnte grunde – den sidste chance for at sætte et helt andet program på dagsordenen, for at forhindre at de stigende følger af pandemi, sult, økonomisk sammenbrud og et finansielt krak vil gå deres gang. Hvis ikke denne kurs forandres, kan krigsfaren, som følge af det deraf hurtigt efterfølgende kaos, blive ustoppelig.

Alle mennesker med god vilje og alle lande over hele verden bør betragte det som værende i deres egen interesse at gøre sit yderste for at støtte dette topmøde.

Putins vægtige intervention er mere end blot en historie om 2. Verdenskrig

Den 22. juni (EIRNS) – Vi er i en dyb, voksende krise, som truer moderne nationers eksistens, og burde derfor hæfte os ved den lange artikel: "75-året for den Store Sejr: Fælles Ansvar for Historien og vores Fremtid", udgivet d. 19. juni i magasinet The National Interest af den russiske præsident, Vladimir Putin. Den russiske præsident minder os om, gennem sin egen families erindringer, hvordan det måtte have været at se en styrke af millioner af fuldt udrustede, mekaniserede og veltrænede tyske soldater storme hen over hver eneste grænse i juni 1940, og hurtigt begynde at løbe Rusland over ende – og derefter, gennem år med ubegribelig frihedsberøvelse og død og

beslutsomhed, at finde en vej ud af den nationale, eksistentielle krise, for til sidst at møde de amerikanske tropper ved Elben og afslutte krigen.

Putin skriver først og fremmest som en leder, hvis land er blevet "behandlet ondskabsfuldt" af nylige, uhyrlige forsøg på, selv fra den Europæiske Unions side, at beskyldte Sovjetunionen, i samme grad som Hitlers nazister og deres bagmænd i Europa, for at have forårsaget 2. Verdenskrig. Han sætter begivenhederne i det rette lys. Dækningen af Putins arbejde i amerikanske, europæiske og australske medier er begyndt at dukke op, med rapporter om hvad han fremviser fra de omfangsrige arkiver, som Rusland har om de diplomatiske begivenheder, der førte til krigen og kostede Sovjetunionen mere en 25 millioner døde.

I Forbes skrev den højtstående korrespondent, James Rodgers, den 21. juni: "Hvorfor, 75 år efter afslutningen på den konflikt, og i en meget anderledes verden, er disse begivenheder så vigtige?"

Det første svar er størrelsesordenen af Ruslands offer. Antallet af sovjetiske militære og civile dødsofre bliver generelt antaget til at være over 20 millioner. I sin artikel skriver Putin 'næsten 27 millioner', og tilføjer som sammenligning, at i 2. Verdenskrig "mistede Sovjetunionen hver syvende af dens borgere, Storbritannien hver 127. og USA hver 320". På hjemmesiden "Moon of Alabama", som hovedsageligt omhandler militære og efterretningsrelaterede emner, skrev en skribent: "Som tysker og tidligere officer der har læst en hel del om krigen, er jeg enig med det russiske synspunkt. Det var den lidet anerkendte industrielle magt, Sovjetunionen, og den Røde Hærs soldaters bemærkelsesværdige pligttroskab, der besejrede den tyske Wehrmacht... Jeg har ikke fundet nogle større fejl med de historiske fakta i essayet, og anbefaler at læse det i fuld længde."

Nyhedsbureauet Associated Press' rapport om Putins artikel citerede hans hovedkonklusion: "Han udtrykte håb om, at et russisk foreslået topmøde mellem lederne af landene med vetoret i FN's Sikkerhedsråd snart ville finde sted, for at diskutere den globale sikkerhed, corona-pandemiens økonomiske konsekvenser m.m.' Der kan ikke være nogen tvivl om, at topmødet mellem Rusland, Kina, Frankrig, USA og Storbritannien kan spille en vigtig rolle i at finde fælles svar på moderne udfordringer'." Putins andet, underliggende tema: Rusland er en nation, som er utrolig svær at besejre, når den forsvarer sig selv; men ønsker ikke at føre en aggressiv krig, og endnu mindre en krig mod Europa eller en supermagt som USA.

Præsident Putins artikel tager direkte fat på denne krise, bestående af en finansiell krise og økonomisk forfald, en pandemi, hungersnød, socialt kaos og jacobinisme (efter den jacobinske terror under Den franske Revolution –*red.*), og den tydelige forøgede krigstrussel blandt atommagterne. Han foreslår, at lederne af disse supermagter nu mødes, med en dagsorden for global økonomisk genrejsning og en global tilrettelagt offensiv mod pandemi, i særdeleshed nu i udviklingslandene. Og, med en forståelse af hvad menneskehedens egentlige historie – ikke politiske partier – kræver af dem.

Vi tilføjer: Udelad Londons imperialister, hvis man ønsker at diskutere enten økonomisk udvikling af underudviklede nationer, at redde liv fra sygdom, eller at undgå krig – de er de værste i alle disse tilfælde. Endnu bedre ville være det firemagts-topmøde, som Helga Zepp-LaRouche opfordrer til – med ledere fra mindst USA, Kina, Rusland og Indien – for at igangsætte et Nyt Bretton Woods-kreditsystem.

Vladimir Putin: For at undgå 2. verdenskrigs skæbne må P5-lederne mødes

Den 19. juni (EIRNS) – Som Præsident Putin lovede sidste år, har Rusland offentliggjort alle Sovjetunionens dokumenter i forbindelse med 2. verdenskrig, og han har præsenteret sin egen analyse af årsagerne bag denne skrækindjagende katastrofe for menneskeheden, med sin egen opfordring til øjeblikkelige tiltag i dag for at forhindre den nuværende krise fra at ende i en lignende katastrofe – hvilket, i atomvåbnenes tidsalder, kunne gøre en ende på vores civilisation, som vi kender den. Hans essay, "Den egentlige lære fra 75-årsdagen for 2. verdenskrig", blev udgivet på engelsk i torsdags i det amerikanske tidsskrift The National Interest, lige inden paraden på Den røde Plads, som mindes 75-årsdagen for sejren i Europa den 24. juni.

Præsident Putin blev delvist drevet til at tage disse skridt af genoplivningen af utilslørede fascistiske organisationer i Europa – specielt de voldelige "Maidan-revolutionærer", som styrtede Ukraines valgte regering i 2014 (med skamløs støtte fra George Soros og USA's Obama-administration), som åbent udstillede deres hagekors og bar portrætter af Hitlers kumpan, Stepan Bandera. Sammen med denne fascistiske genoplivning i Ukraine og andre østeuropæiske stater, fulgte et forsøg på at omskrive historien om krigen mod fascismen og nazisterne, af dem i Polen og andre steder, som hævdede, at krigen blev startet af både Tyskland og Sovjetunionen, gennem opdelingen af Polen i 1939. München-aftalen i 1938, da Storbritanniens Lord Chamberlain gav sin velsignelse til nazisternes

overtagelse af Sudeterland, der viste, at ingen anti-nazistisk koalition ville blive skabt, ignoreres af sådanne revisionister, samtidig med at nogle folk i Vesten går så langt som at postulere, at USA og Storbritannien alene besejrede Hitler, og ignorerer de 27 millioner mennesker fra Sovjetunionen, der omkom på østfronten.

Putin skriver: "Skylden for den tragedie, som Polen dengang led under, ligger helt og holdent ved det polske lederskab, der havde hindret en alliance mellem Storbritannien, Frankrig og Sovjetunionen, og sat sin lid til sine vestlige partnere, og smed dermed sin egen befolkning ind under Hitlers frembrusende ødelæggelsesmaskine. Sovjetunion gjorde alt i sin magt for at bruge enhver chance på at skabe en anti-Hitler-koalition. På trods af – lad mig sige det igen – dobbeltmoralen fra vores vestlige allierede."

Putins bekymring er, at der er tegn på at verden kunne rode sig ind i krig endnu engang. "Skabelsen af det moderne system for internationale relationer er et af de vigtige udfald af 2. verdenskrig. Selv de mest uoverkommelige uoverensstemmelser – geopolitiske, ideologiske, økonomiske – forhindrer os ikke i at finde former for fredelig sameksistens og interaktion, hvis ønsket og viljen er til stede.

I dag går verden igennem en temmelig turbulent tid. Alting forandrer sig, fra den globale magtbalance og indflydelse til samfunds, nationers og selv kontinenters sociale, økonomiske og teknologiske fundament. I de tidligere epoker har forandringer af denne størrelsesorden næsten aldrig fundet sted uden militære konflikter. Uden en magtkamp om at bygge et nyt globalt hierarki. Takket være de Allierede ledes visdom og fremsynethed var det muligt at skabe et system, som har afholdt sig fra ekstreme manifesteringer af sådan objektiv kappestrid, historisk iboende i verdens udvikling.

"Det er vores pligt – alle dem som tager politisk ansvar, og

hovedsageligt repræsentanterne for de sejrende magter i 2. verdenskrig – at garantere, at dette system bliver opretholdt og forbedret. I dag, som i 1945, er det vigtigt at vise den politiske vilje og diskutere fremtiden sammen. Vore kolleger – hr. Xi Jinping, hr. Macron, hr. Trump og hr. Johnson – støttede det russiske initiativ til at afholde et møde mellem lederne af de fem atombevæbnede stater, de permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet. Vi takker dem for dette og håber, at sådanne møder, ansigt-til-ansigt, kan finde sted snarligst muligt.

Hvad er vores vision for dagsordenen på dette kommende topmøde? Først og fremmest ville det, i vores mening, være gavnligt at diskutere tiltag for at udvikle kollektive principper i verdens affærer. At tale ærligt om spørgsmål angående bevarelsen af fred, styrkelsen af global og regional sikkerhed, strategisk våbenkontrol, såvel som anstrengelser for at imødegå terrorisme, ekstremisme og andre store udfordringer og trusler.

Et særligt punkt på mødets dagsorden er situationen omkring den globale økonomi. Og over alt andet står det at overvinde den økonomiske krise forårsaget af corona-pandemien. Vore lande træffer uhørte foranstaltninger for at beskytte folks helbred og liv, og for at støtte borgere der har befundet sig i svære livssituationer. Vores evne til at arbejde sammen i fællesskab, som ægte partnere, vil vise hvor dybe pandemiens spor vil blive, og hvor hurtigt den globale økonomi vil genrejses fra recessionen.”

Det er værd at bide mærke i, at et sådant møde mellem P5-lederne ingen konkret dato har endnu. Hvad end forskellene er, som findes mellem disse nationer, kan en sådan dialog meget vel bestemme vores civilisations skæbne. Schiller Instituttet, der i kølvandet på finanskrisen i 2008 har mobiliseret for Lyndon LaRouches appel for at verdens største magter skulle mødes, herunder især Rusland, Kina, Indien og USA, afholder en

international konference den 27. juni, kl. 16:00, dansk tid, netop fokuseret på at indkalde til et sådant topmøde. Vi opfordrer alle, fra enhver nation, til at deltage.

Hér kan man registrere sig.

Britisk efterretningsvæsen vil have dig i krig mod Kina, og imod Trump

17. april 2020 (EIRNS) – For at vide hvad der skal gøres i denne krise, er det afgørende at lytte til Helga Zepp-LaRouches hovedtale på Schiller Instituttets kommende konference, 25.-26. april. Hendes udtalelse, 15. april, sporede de "farlige og dumme" forsøg på at give Kina skylden for coronaviruset tilbage til deres oprindelse: britisk efterretningsvæsen. Kinas ambassade i Tyskland samlede op på Helga Zepp-LaRouches udtalelse i dag, hvor de afslørede Londons Henry Jackson-Selskab for angrebene på Kina, publiceret i den tyske frokostavis Bild-Zeitung.

Det neokonservative Henry Jackson-Selskab, som forsøger at få USA og Europa til at sagsøge Kina for 3,7 milliarder \$ og til at gå i krigsberedskab mod dem, blev påbegyndt under den daværende chef for den Britiske hemmelige Efterretningstjeneste, også kaldet MI6, Sir Richard Dearlove. Dearlove er den selvsamme agent, som gav den daværende britiske premierminister, Tony Blair, "dossieret om irakiske

ødelæggelsesvåben" for krig, og som gav den fyrede CIA-leder John Brennan og den fyrede FBI-chef James Comey det forfalskede "Steele-dossier" til den såkaldte "Russiagate." Dearloves efterfølger i MI6, Sir John Sawers, angreb i denne uge gentagne gange Kina for angivelig tilbageholdelse af information angående coronaviruset.

Hvorfor gør London dette? Det ser sig nødsaget til at måtte adskille præsidenterne Donald Trump, Xi Jinping og Vladimir Putin, der i en række konference- og telefonopkald for tre uger siden var begyndt at diskutere et samarbejde til at støtte hinanden og andre nationer, i første omgang imod COVID-19-pandemien.

Hvis man falder for det britiske, geopolitiske "kneb", da vil man sikkert også falde for de større amerikanske mediers rænkespind med at bebrejde Trump for virus-dødsfaldene; man saboterer hans forsøg på at mobilisere USA til handling mod COVID-19 i USA og globalt.

Denne præsidentielle mission, som er afgørende, er en enorm opgave: Det indebærer at vende 50 års nedskæring af den reelle levestandard for at tilgodese finansmarkedernes fordringer på Wall Street og i City of London. I 1971 forudsagde Lyndon LaRouche en økonomisk depression, nedskæringer og i sidste ende pandemier, fordi briterne havde succes med at tvinge Præsident Richard Nixon væk fra guldreserve-systemet og med at ødelægge Franklin Roosevelts Bretton Woods-system. LaRouche gav en kommentar for 20 år siden, der i dag til fulde er blevet bekræftet: "Liberalismen må dø nu, således at menneskeheden og vores civilisation kan leve." Han mente britisk liberalisme, frihandel og finanskasinoet.

Se på omkostningerne for Amerika, netop nu, af ikke at have en nationalbank, der kan udstede national valuta. Med USA's industrielle produktion pludselig nede med måske 30-40% og reel arbejdsløshed hurtigt oppe på 25%, som i 1930ernes store depression, betragt de tiltag, som tages for

amerikaneres økonomiske genoprettelse, og for Wall Streets finansielle opsving.

For Wall Street: Centralbanken sænkede d. 15. marts dens kapitalrente til nul og påbegyndte "kvantitative lempelser" i en størrelsesorden af 700 milliarder \$ til opkøb af obligationer. Den bekendtgjorde i ugen forinden en række lånefaciliteter til banker og "skyggebanker", begyndende reelt den 7. marts. Alle disse faciliteter trådte øjeblikkeligt i kraft.

For nationen: Præsident Trumps anstrengelser for at mobilisere produktion og erhvervelse af medicinsk udstyr og infrastruktur i den offentlige sundhedssektor begyndte d. 14 marts, og blev til dette formål understøttet af 200 milliarder \$ i en lovgivning fra Kongressen, som han underskrev d. 18. marts. Men det var alt. Ingen hjælp til husholdninger, små og mellemstore firmaer, industrier eller landbruget blev vedtaget og underskrevet før d. 27. marts; yderligere begyndte størstedelen af hjælpen og lån til erhvervslivet, som de lovgav for, først at komme omkring d. 10. april – mere end en måned efter at USA's centralbank begyndte at redde finansmarkederne. Pr. 16. april – seks uger efter at centralbanken gik i aktion for finansmarkederne – kan de fleste små firmaer stadig ikke få lån til dækning af lønninger, og meget af hjælpen til husstande er stadig ikke blevet modtaget.

Således stiger kommercielle skrotobligationer og børsmarkeder nu, mens produktionen styrtdykker, og millioner af husstande, små firmaer og landmænd stadig venter på understøttelse eller markedshjælp; der er omfattende misligholdelse af realkreditlån og realkreditudlånere går fallit, huspriser falder.

For verden: Effekten er graverende. Det monetære dollarbaserede pengesystem med flydende valutakurser fungerer således, at disse redningspakker til finansmarkederne og

sammenbruddet af produktion og efterspørgsel får dollaren til at stige – et par procent i forhold til industrilandes valutaer, men 15-30% ift. de fleste udviklingslandes valutaer. Kombineret med kapitalflugt til dollaren, uden sikring gennem valuta- eller kapitalkontrol i dette system, medfører dette et gevaldigt slag til disse udviklingslandes økonomier, efterhånden som COVID-19-pandemien rammer dem.

Og den amerikanske centralbanks dominans og fokus på omgående handling på Wall Street vegne, efterlader den amerikanske økonomi uden kredit til at iværksætte absolut nødvendig produktion – af offentlige sundhedsmæssig infrastruktur og medicinske forsyninger til disse nationer. Det er den slags initiativer, som præsidenterne Trump, Xi og Putin begyndte at diskutere sent i marts måned, da den britiske "liberale" elite – ondskabsfuldt – gik i gang med at spille deres nationer ud mod hinanden.

Systemer er menneskeskabte – Du kan ændre dem når en bryder sammen

Schiller Instituttets ugentlige webcast m. Helga Zepp-LaRouche d. 1. april 2020

Den 1. april. Da Helga Zepp-LaRouche gav et overblik over den fatale krise som menneskeheden står overfor, påmindede hun

seerne om at "Systemer er menneskeskabte", og kan forandres når de bryder sammen.

Hendes mand advarede, så tidligt som i 1973, om at det globale neoliberale system, der kom til da Nixon afsluttede Bretton Woods systemet, med dets politiske holdninger til billig arbejdskraft, billige råmaterialer og den spekulative kasino-økonomi, ville lede til nye globale pandemier. Hvis du sænker levestandarder, vil lavere livsformer tage over, sagde han.

Vores nutidige dobbelte virusangreb, fra coronavirus pandemien til kollapset af finanssystemet bekræfter præcisionen afa LaRouche's advarsler. Det som gør situationen værre, er Vestens moralske arrogance. De som promoverer Grønne "løsninger" i dag, ville dømmes menneskeheden til et folkemord meget værre end Hitlers.

Der er dog en reel modstand mod disse politikker. Hun beskrev den passion, som udvist af nogle unge mennesker på et ungdomskonferencekald med hende i tirsdags, hvor mere end 70 personer engagerede sig i diskussioner om hvordan man skal gå fra det kollapsede system, til et Nyt Paradigme ved at mobilisere med agape og de magtfulde ideer som vores bevægelse har.

Samtalerne mellem præsident Trump og hans modparter i Kina og Rusland repræsenterer et træk i den rigtige retning – bidrag med os i at organisere vores internationale konference for at sikre at disse ideer bærer frugt. Ben (Schiller Instituttet) <http://schillerinstitute.nationbuilder.com/>

Schiller Institute New Paradigm Webcast, April 1, 2020 With Helga Zepp-LaRouche

– Systems Are Manmade – – – You Can Change Systems When One Breaks Down –

HARLEY SCHLANGER: Hello, I'm Harley Schlanger from the Schiller Institute. Welcome to our webcast with our founder and President Helga Zepp-LaRouche. It's April 1, 2020. We're clearly in the midst of one of the most profound crises in modern history with the combined effects of a financial system that's blowing out, and as well with the expanding pandemic of coronavirus. It's clear that the old way of thinking no longer works. So, Helga, what's your assessment, especially with the situation in the United States seeming to be heading out of control?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: It is an unprecedented crisis, and I think none of us has experienced anything like that in our lifetime. Maybe it was like that in the world wars, but it quickly is developing such a seriousness of the situation. I think that reality dawns on some people belatedly, but it is unavoidable, because the elements are that not only the coronavirus is hitting the United States and Europe, but it will really be extremely bad for the developing sector. We will come to that in a second. But I think first to start with the United States, yesterday's White House coronavirus taskforce meeting, which was given by President Trump and his health advisors [Dr. Anthony] Fauci and [Dr. Deborah] Birx was really completely sober and sobering. What they basically said is that if everything is being done right now, maybe the number of deaths can be reduced to 100,000 or 240,000 people. But if things go wrong, it may be 1-2 million. Right now, it does not look like this is going to be an easy job. If you look, for example, to situations like New York and New Jersey where you have the hotspots, with the highest infection rates exponentially growing right now, it is quite desperate. Despite Governor Cuomo trying to get sufficient ventilators for the expected outbreak, he said he was only able to get 2500 ventilators in two weeks from now from China, but that he is lacking 15,000. Obviously all the other states in the United States were in a bidding war to get ventilators until FEMA took it over, and is now organizing it centrally.

Ventilators are in the critical phase of the coronavirus infection, that which is lifesaving. If there are no ventilators, then these people will just die. It is a very serious situation. For an industrialized country, it has unbelievable social consequences. For example, they let out the prisoners in Rikers Island, a famous prison, and they are now, because they have no other place to go, hanging out in Penn Station where they get food deliveries from the guardian angels. Then, you have 114,000 homeless children in New York alone, who used to get meals in the schools. So, you have all kinds of social consequences which really show the underlying problem of the lack of infrastructure investment, the privatization and dismantling of the health system over the last decades; all of that is now really coming to a point of complete crisis. There are incredible efforts being made to retool some of the industries, there is an air bridge which has been established with many planes from China and other Asian countries – 50 planes all together. There were yesterday, the first Russian airplane coming to the United States delivering medical support. So, there is an incredible mobilization going on, but it is also very clear that this is a pandemic, and you will have mass unemployment. Some people are saying that the unemployment in the United States may go up to 30%; so this is really an unbelievable crisis.

SCHLANGER: Helga, you talk about the crisis affecting the United States, and how desperate it is. What are we seeing now in countries like Africa? India has got a total lockdown; Indonesia is now in the midst of a developing crisis. This is obviously much more dangerous in the developing sector.

ZEPP-LAROCHE: If you think that the United States is a very well industrialized country – or, at least it used to be. If you go to Africa or the other developing areas of the world, supposedly developing, not so developing countries, it will be really very bad. You have some countries like South Africa, Kenya, Lagos is completely overwhelmed already, where you

don't have that kind of a health system. And you have already infectious diseases; you have HIV, tuberculosis, famine, malnutrition. This is really a powder keg. The head of the World Health Organization [WHO], Dr. Tedros, said that both in the United States and in Africa, the next two weeks will tell how bad the crisis will be. But so far, there is a certain delay factor, because of the poor transport connections of the African continent to the rest of the world, it arrived relatively late. But now it's there, and there is the absolute danger that this will spread. You have half of the world de facto locked down; that's incredible! You have India, a country of 1.3 billion people, in a lockdown. But that obviously is relative, because many day workers – people who just work for a day's pay in big cities like Delhi – are now all fleeing these big cities, because they don't earn any money, and they have absolutely no reserves. So you see these pictures where these poor people get on crowded buses, where they are absolutely not in a position to keep social distance, and then they are trying to rush home to their rural areas. But there is no health system. Despite the fact that Prime Minister Modi had quite some success with the "Clean India" campaign, and the "Modi Care" where he tried to improve the health care system, naturally this is all not enough. You have places like Jakarta in Indonesia – 10 million people in one city. Half of the people don't have access to clean water. A similar situation is in many developing countries, including Mexico, including Peru. So, we are really looking at an unprecedented world crisis. The danger is that this will overwhelm the health systems; there is not enough production possible. The winter, which is now developing in the Southern Hemisphere, will favor the spread of the virus. You really will probably see many millions of people dying. I think this makes very clear that we need urgently a completely different system. Nothing will be like it was before. I think we have to go into a mass mobilization internationally; which the Schiller Institute is already engaged in, to establish a new world economic order. We have called for that for a very long

time, but immediately in this situation it requires a summit of the most important powerful countries: China, Russia, India, the United States. They have to establish a new system. What we need is a completely new system. All the rules of the liberal economy, of the neo-liberal model, the cheap labor markets, the out-sourcing, all of that has to be replaced; and it has to start with the immediate building of a world health system where a decent health system is being built up in every single country. That must be the beginning of an industrial revolution for the whole world. Nothing short of that will do. That means we need a New Bretton Woods system, and a new credit system to finance that. If you agree with that, then help us in this mobilization, because what is at stake are the lives of many millions of people, and maybe yourself.

SCHLANGER: Over the last few days, President Trump had discussions with President Xi Jinping of China and President Putin of Russia. Do you see this as a positive step towards the idea of a summit? These are bilateral discussions, but so far we haven't seen a response to your call on the level needed.

ZEPP-LAROCHE: I think it's a step in the right direction. The fact that Trump and Xi Jinping re-established contact, that there were discussions between the health ministers, that the United States started to accept this air bridge, that Trump started to discuss with Putin. All of these things are very positive, but they fall short. Also, the proposal by UNCTAD [UN Conference on Trade and Development], which proposed to have \$2.5 trillion for building up the health sector in the developing sector, is a step in the right direction. \$1 trillion is for debt write-off, \$1 trillion is for Special Drawing Rights from the IMF, \$500 billion is for a world health Marshall Plan. That is very positive, but when you count that, it's still proverbial peanuts; because to build up a world health system needs much more than \$500 billion. That's for all the developing countries, not just for one

country. It's for the entire 180 or so developing countries; if you divide it, it's just not enough.

SCHLANGER: There's a lot of talk about the time lag in doing the emergency mobilization, getting the equipment, and other things. To me, the real time lag is the almost 45 years since your husband first sounded the warning in 1974 that a shift in the financial system to a neo-liberal new kind of colonial system would lead to this kind of pandemic. People obviously weren't listening. The idea that there was no warning is completely false, isn't it?

ZEPP-LAROUCHE: The first memorandum that the economic financial policies of the IMF and World Bank would lead to pandemics, he issued in 1973. Then in 1974, he initiated a Biological Holocaust Taskforce, which presented their findings of a study at the end of 1974. I was just rereading a report which he also initiated in 1985, which is one of several large studies which absolutely predicted why this would happen. There is a connection between the biological sphere – the biosphere – and the economy. If you lower the living standard and the energy of the system of the economic society, then lower forms of life of the biosphere just take over. He compared it at that time, and I think this is a very fitting image for today, he said that the cheap labor orientation towards the developing sector and keeping development down in the so-called Third World, has to be compared to Schachtian economics in the concentration camps in Nazi Germany. He said a lot of deaths in the concentration camps came from forcing the people sitting in these camps to do hard labor. They would have to do work for 2-3000 calories, but they would only get food for about 1000 calories. Then it was just a question of time before they would die of over-exhaustion. That is a fitting image, because if you lower the living standard of the developing countries unnecessarily by denying them infrastructure, like the World Wildlife Fund did in all their campaigns to ruin the prospects for dams, for industrial

development, just blocking development with phony arguments of ecologism. What you do then is you reduce the ability of people to withstand diseases. You lower their immune system, you make them susceptible to pandemics, and this is exactly what we see today. That was clear; we discussed it in no uncertain terms. He said, these policies would have more consequences than the genocide of Adolf Hitler. I absolutely want to repeat that. When you see people today who are indifferent, who say "I don't care. What do I care about Africa? What do I care about Latin America?"; these are people who are morally the equivalent of Nuremberg criminals. If you remember at the Nuremberg trials, the judges said, you either knew or should have known, about what was going on in the Third Reich. And concerning the condition of the developing sector, the exact same thing can be said. The people who are pushing no development, who are more concerned about the little snail in some corner than millions of people, these are people who are criminal. And that criminality absolutely has to stop. We have to start rebuilding the world. And every life in Africa, in Latin America, and in Asia is as precious as any child in Germany, or in the United States or any other place. I am consciously using this rather stark language, because this complacency and this arrogance of the Euro-centrists, or the American-centrists has to stop. We are at a point of moral and economic breakdown crisis of the whole world. We need a new system, and that has to be mobilized, and it has to be gotten through. If we don't do that, we are risking our humanity either physically – because it is not yet clear if it doesn't lead to war as a consequence of conditions of a breakdown crisis – or it leads to our moral demise. I really think that we have to absolutely change this. We have to allow industrial development in every single country in the world, and we have to have a decent living standard. It is very easy, because China has shown the way, that you can bring infrastructure development as the precondition for development to every country. It is up to us in the so-called Western countries in Europe and the United States to absolutely change

our ways.

SCHLANGER: I think it's also important going back to Lyn's warnings in the early 1970s that he identified individuals who were committed to population reduction, knowing this would happen. We're seeing some of these same kinds of comments. You had mentioned before, people talking about "Oh, isn't it wonderful! There are now blue skies!" There are people who are cheering on the demise of the elderly and the so-called "useless eaters", aren't there?

ZEPP-LAROUICHE: There is the flagship magazine of the British Empire, which is just coming out with that line today – {The Economist}. They say, isn't it wonderful that the economy is coming to a grinding halt? No CO2 emissions. We just have to make sure that after this crisis, we are not going back to normal. There are some other criminal people who call themselves economists, who also say that if this crisis stops and is over, we have to rebuild the economy and it has to be all based on climate protection. We have discussed the reasons why the Green ecology is exactly what caused this crisis; and if we would go back to the same policies which have caused this crisis, then we clearly do not have the moral fitness to survive.

SCHLANGER: Helga, you've been talking about the rebuilding of the whole world health system. You had a conference call yesterday morning with young people, where you called on them to take responsibility for the organizing process to do this. What is your sense of the ability to mobilize youth today to take on this task?

ZEPP-LAROUICHE: I think this was very encouraging, because this was the first such international youth call, and it had about 70-75 young people from all over the world; from the United States, Mexico, Peru, Pakistan, Africa, Europe, China. I think the discussion really reflected that these young people are morally absolutely committed to make sure that they have a

future. The idea that every country has the right to have a decent health system is obvious. They are committed to bring this message to a lot of other young people, to the universities. They are committed to spread it other organizations, especially in the developing sector. All of them are really tuned in to the approach that you need the world leaders of the most important countries to change the system. I think this is important, because people have not really thought about it. You cannot sit out this crisis; you cannot just wait until it's over. This is a pandemic, and it may come back in waves. It is intersected with the breakdown of the financial system, the collapse of the physical economy. The only to get out of that is to have a completely new system. Most people have not spent much thought on whether that is necessary or possible, or they say you can't do that. Yes, you can do it. Systems are man-made; they are not built in the physical universe. They are man-made, and you can change the system. If the old system is not suitable for the common good of the people, then it has to be replaced. We have specified many times what that must look like: You need a global Glass-Steagall banking separation, you have to end the casino economy; you have to protect the commercial banks; you have to create a national bank in every country; you have to connect these national banks in a New Bretton Woods system which provides cheap long-term credit for clearly defined development projects. Then you have to have international cooperation. I think among the young people in particular, the idea that cooperation has to replace confrontation is a very easily understood idea. There were several especially young women – which made me especially happy, because I'm all for woman-power – and they especially emphasized that the passion which needs to be mobilized for that is agape. The change which has to occur must be based on a love for humanity. In this discussion, you could get an inkling of what the kind of new system will be like; namely, that the geopoliticians will be out. The people that think you can start endless wars just to make profit, this is an obsolete idea of troglodytes. The

future must belong to young people who organize the world in different ways, in the interests of each country and vice versa. That was actually a very hopeful call, and I would urge people to get in contact with us to see how they can join it.

SCHLANGER: When you talk about troglodytes, look at what's going on in Europe with the European Union; the battles that are going on around the continuation of the neo-liberal policies. This is in complete contrast to what you're discussing with the young people, the complete absence of agape. Catch us up a little bit on what's going on in the EU.

ZEPP-LAROUCHE: It's almost a question of the past to talk about the EU. It's really right now a question mark as to how long this construct will remain in place. There is no solidarity; there is a big feud right now between Germany and Italy, France, and the other southern European countries. It's a little bit on the wrong issue; namely, this issue of Eurobonds, which I think is not a good idea. It's still in the realm of banking bail-out. Just to mention in parentheses, the Federal Reserve just yesterday opened their repo credit facility to all other central banks. That means basically that they intend to help each other to bail each other out. The Federal Reserve earlier had allocated \$4 trillion for the bail-out of the U.S. banking sector which was characterized by Republican Congressman Thomas Massie as the biggest transfer of wealth from the ordinary people to the very rich and the bankers. This is part of the Eurobonds, so I'm not in favor of the Eurobonds. The conflict which has arisen between Germany and Holland and Austria on the one side, and these other countries on the other side, pertains to a real issue. That is that obviously the countries of the south – especially Italy and Spain, and increasingly also France – are really suffering an incredible exponential growth rate of this virus, and they have demanded some finance mechanism organized by the EU, which was blocked by Germany in particular and Holland and Austria. So, what these countries are saying is, this is the

ugly face of Europe. The tone becomes quite nasty. For example, the Italian media and I think also Prime Minister Conte were saying that if that would have been the attitude of the other European countries at the 1953 debt conference in London, where half of the German debt was forgiven, which obviously was an extremely important factor in the reconstruction of Germany after the Second World War, if that had not been done, then Germany would still live on the garbage piles. So, the tone is becoming nasty, and everybody – Italy, Spain, Serbia – all say that they got more help from China, from Russia, from Cuba, even the small country of Albania was sending 30 health personnel to Italy to help. You can really see who is your friend, and who is completely only motivated by other reasons. This will remain, and I think this anti-China campaign which is coming from Pompeo, from {Foreign Affairs} magazine, from the Council on Foreign Relations, who are all still in this absolutely vicious campaign against China, I think that will vanish. Because people in this crisis see who is helping, and who is not. I think the situation in Europe maybe in a week or two weeks when we talk next time, the EU may not exist. That's not a bad thing, because it was a bad construction from the very beginning. It could not work. It never existed. There is no European people. There are many nations and many cultures, but the European bureaucracy is an evil structure which is not in correspondence to the interests of their own members. The sooner it is replaced by something else – either a Eurasian alliance of sovereign states from the Chinese Sea to Vladivostok to Lisbon – or some other kind of new alliance of sovereign republics working together for a new world economic order. That does not mean that European countries cannot work together, but they should not be under the tutelage of some supranational structure. I think we will see big changes in this coming period. It requires the active intervention of as many state citizens as possible. So, please get in contact with us and help us to try to change the agenda on a large scale.

SCHLANGER: Toward accomplishing that goal, the Schiller Institute is going to have an international conference April 25-26. Just give us a little bit of a sense of what you hope to come out of that conference with.

ZEPP-LAROUCHE: We had to shift that conference which was planned for sometime, to be an internet conference, because you can't have physical conferences at this point. But in that lies also an advantage; namely, that you can reach much larger audiences. Therefore, people should start to register for that conference, because then you will be also supplied with additional information and materials you can read ahead of time to be prepared to participate as a more active person in this conference. What we will try to do is, we will try to discuss the issues at that conference which we think should be taken up these large governments. So, we will try to inform the population on the needed changes in the strategic alliance, the needed cultural changes, the need to go to a Classical renaissance of art and music. We will discuss the frontiers of science; what is necessary to defeat not only the coronavirus, but to really get a completely different sense of space medicine, of breakthroughs in optical biophysics in redefining what life is. What do we need to know to be able to combat such problems much better? And naturally, what must be the principles of physical economy when we rebuild the world economy. So, you should definitely get in touch with us, register for the conference, and be part of it.

SCHLANGER: I would encourage everyone to join this mobilization with a very simple thing. Share this webcast! Pass it around! Get your friends to watch it. Then, go to the Schiller Institute website, the LaRouche PAC website, and study these ideas. It's these ideas which were generated from Lyndon LaRouche back in the 1960s and 1970s that are not only valid, but represent universal principles. It's through a return to those kinds of principles that we can restore mankind. Helga, thank you very much for your comments and for

joining us today. As you always say, hopefully we'll see you next week.

ZEPP-LAROUCHE: Yes, let's do something to move mankind in a better direction.

Verden i nedlukning – vil der blive lukket ned for Wall Street?

Den 24. marts (EIRNS) – Både Storbritannien og Indien bekendtgjorde indenfor det sidste døgn total nedlukning. De næsten 1,4 mia. indbyggere i Indien blev af premierminister Nerendra Modi informeret om, at der vil være et "totalt forbud mod at forlade hjemmet", selvom supermarkeder var inkluderet på listen over vigtige funktioner, der ville forblive åbne. For Boris Johnsons vedkommende havde premierministeren tidligere en telefonsamtale med præsident Xi Jinping mandag forud for sit nationale webcast, hvor han meddelte nedlukningen. Johnson fortalte Xi, at COVID-19-situationen i Storbritannien er "alvorlig", og at "Storbritannien har studeret og lært af Kinas nyttige erfaring og truffet videnskabelige og effektive forebyggelses- og kontrolforanstaltninger."

Faktum er, at hverken NATO eller NATO-landene har tilbudt hjælp af nogen betydning til de mange lande i verden, der lider under denne historiske pandemi. Selv om mange af de europæiske lande har henvendt sig til Kina og Rusland for at få hjælp. Kina hjælper nu mindst 82 nationer i verden med forsendelser af medicinske forsyninger og hold af læger og medicinske fagfolk. Kinesiske læger afholdt den 18. marts en

videokonference med deres kolleger i 24 afrikanske nationer, og endnu en konference i dag med eksperter og embedsmænd fra Latinamerika og Caribien (lande med diplomatiske forbindelser med Kina plus Nicaragua); begge konferencer varede over tre timer. Rusland har fløjet 14 fragtfly med medicinsk udstyr og et team af læger til undsætning for de hårdt ramte italienere, mens Kina har ydet lignende støtte.

Den nederdrægtige bagvaskelse af Kina i den amerikanske presse og fra visse medlemmer af Kongressen fortsætter med uformindsket styrke, men bestræbelserne på at vende præsident Trump mod Kina er faldet til jorden. I et par dage i sidste uge udtrykte han nogle af beskyldningerne om Kinas påståede "ansvar" for den globale katastrofe, idet han brugte betegnelsen "Kina-virus", men det har han holdt op med, og han har fornyet sin ros af præsident Xi og Kina, og tilføjet at Kina lever op til deres løfte om – som en del af handelsaftalen – i meget høj grad at forøge købet af amerikanske landbrugsprodukter.

Den kendsgerning, at internationalt samarbejde er absolut nødvendigt for at besejre denne "usynlige fjende", står i stigende grad klart for befolkningen i alle nationer. Det burde stå lige så klart, at "sanktions-vanviddet" må afsluttes af alle parter, sådan som præsident Putins talsmand, Dmitry Peskov, bemærkede i dag, alt imens FN's generalsekretær António Guterres, også i dag, opfordrede til at lette alle sanktioner, herunder dem mod Iran og Nordkorea, for at hjælpe med at bekæmpe virusset. Guterres opfordrede også til en universel våbenhvile i de forskellige krige, der stadig raser rundt om i verden, så alle mennesker kan bekæmpe den fælles fjende.

Men det underliggende spørgsmål – årsagen til, at verdens offentlige sundhedsfaciliteter ikke er forberedt på at forhindre pandemien – må drøftes samtidigt; ellers vil virusset og nye vira og andre farer, som menneskeheden står overfor, ikke blive overvundet. Da Lyndon LaRouche forudså

udbruddet af nye pandemier i 1971, efter Bretton Woods-systemets sammenbrud den 15. august samme år, identificerede han årsagen tydeligt: opbrydningen af Franklin D Roosevelts kreditorienterede Bretton Woods-system ville tillade det britiske system med uhæmmet spekulation at skabe nye niveauer af fattigdom, faldende investeringer i grundlæggende infrastruktur og oppustning af spekulative værdipapirer, uden forbindelse til den reelle produktion.

Dette gjorde LaRouche til den svorne fjende af de anglo-amerikanske finans- og efterretningsapparater, hvilket førte til en politisk heksejagt og hans fængsling. Men den manglende iagttagelse af hans advarsler og gennemførelse af hans politik har ført til netop den eksistentielle krise, som menneskeheden står overfor i dag. LaRouches enke, Helga Zepp-LaRouche, har i de sidste problematiske uger insisteret på, at denne krise markerer afslutningen på en historisk epoke. Systemet, der er brudt sammen, kommer aldrig tilbage. Forvarslet om en ny mørk tidsalder, som nu konfronterer samvittigheden hos alle folk i denne verden, kan vendes, men ikke ved delvise modforholdsregler. Krisen i sig selv skaber de betingelser, hvorunder de krævede revolutionære ændringer kan og må foretages.

Præsident Trump ved, at Glass Steagall må genindføres, og er klar over at det amerikanske system med Alexander Hamilton, Abraham Lincoln og Franklin Roosevelt kræver en ende på "Casino Mondial" ('kasinoøkonomien'), centreret i City of London og Wall Street. Der er brug for opvakte og aktive borgere for at give præsidenten magten til at besejre de imperialistiske monetarister, for at bringe USA, Rusland, Kina, Indien – og alle nationer – sammen i den globale udvikling med 'Den nye Silkevej, et nyt Bretton Woods-finanssystem, og for at iværksætte den videnskabelige og kulturelle renæssance, der behøves for at afslutte imperiet en gang for alle gennem et nyt paradigme for menneskeheden.

Dansk afskrift: Hastetopmøde påtrængende nødvendigt for at håndtere kommende finanskrak og faren for krig Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp LaRouche d. 26. feb. 2020

Harley Schlanger: Goddag, jeg er Harley Schlanger fra Schiller Instituttet. Velkommen til webcastet i dag med vores grundlægger og præsident Helga Zepp-LaRouche.

Helga, i de sidste par dage har du advaret om at vi står på randen af en finanskrise, et finanskollaps, og at vi stadig som søvngængere bevæger os mod en stigende fare for krig. Du beskrev det, som »at sidde på en krudttønde«. Og du sagde, at finanskrakket ikke ville finde sted på grund af coronaviruset, selvom det måske kunne være en udløser; så hvad er årsagen til dette finanskrak, som du betragter det?

Helga Zepp-LaRouche: Det er et resultat af den virkelige økonomis langvarige erosion fra det neo-liberale systems metoder. Men jeg vil gerne sige et par ting om spørgsmålet om coronavirus COVID19, fordi jeg tror at det dramatisk vil sprede sig: Vi står i en situation, hvor der nu er mange personer der snakker om, at en pandemi formentlig ikke er til at forhindre. Vi har en situation, hvor der i Italien, i Lombardiet, de facto, tages foranstaltninger som i Wuhan- eller Hubei-provinsen i Kina de sidste mange uger; med andre ord, alt er lukket ned, folk bliver bedt om at blive hjemme,

særligt fordi de forventer [mange-red.] infektioner, men kun har 4000 hospitalssenge for nødstilfælde; det spreder sig nu. Lægeholdet fra Kina har også lige udgivet nye tal, som jeg synes er meget interessante: nemlig at infektionsraten af personer under 19, der inficeres med coronaviruset, praktisk talt er nul. For personer op til 50 år er infektionsraten 0,3 %; for personer der er 70 år eller ældre er det 8 %, og for personer over 80 år er det 15 %. Så, hvis man ser på det, og også det faktum at folk er blevet testet, folk har ingen symptomer, mange steder har testning ikke fundet sted. Nogle europæiske myndigheder havde en fuldstændig forsinket reaktion – dette blev nævnt i dag, sågar af eksperter på den officielle »Deutschlandfunk« radiokanal – jeg tror at udbredelsen formentlig allerede er ude af kontrol, og det vil betyde at enorme nødforanstaltninger må tages.

Dog mener jeg ikke, at det er grund til at gå i panik, da løsningen uden tvivl eksisterer, men det kræver en radikal forandring af måden hvorpå ting er blevet gjort i de sidste årtier. Jeg mener at vi har brug for en pakkeløsning: Hvad Schiller Instituttet og Lyndon LaRouche har offentliggjort i lang tid, at der er absolut behov for at stoppe samfundets styring ud fra aktionærernes interesser, profitmaksimering, penge-skaber-penge, udlicitering af billig arbejdskraft, »her-og-nu«-produktion, og en absurd globalisering i form af arbejdsdelingen af produktionen. Og jeg mener, at vi bør vende tilbage til idéen om fødevarer-sikkerhed for hvert land – dette er et krav fra landmænd overalt, fordi de ikke er blevet betalt tilnærmelsesvist det, som de har brug for til blot at få paritetsprisen for deres egen produktion. Vi har brug for paritet for landbruget. Det er nødvendigt at vi vender tilbage til suverænitet; vi har brug for fødevarer-sikkerhed, energisikkerhed, og at vende tilbage til idéen om suveræne principper for økonomien.

Og hvad der nu kommer som et chok for mange, lige pludselig siger selv sådanne personer som Bruno Le Maire, den franske finansminister, som er en ærkeliberal globalist, at dette coronavirus vil være en »game changer«. Og jeg finder det også yderst interessant, at den nuværende chef for Instituttet for Verdensøkonomien (IFW) i Kiel, Gabriel Felbermaur, ligeledes i en udtalelse i dag sagde, at dette coronavirus med al sandsynlighed vil betyde et »Lehman Brothers-øjeblik«. Husk nu

på at da Lehman Brothers gik bankerot i september, 2008, var der et chok i den internationale finansverden, fordi de troede at hele systemet ville disintegre fuldstændig, og at dette var på randen til at ske. Men som vi ved, gjorde centralbankerne intet for at fjerne årsagerne til denne krise, men begyndte i stedet en fuldstændig sindssyg pengeudstedelse, kvantitative lempelser, negative renter! Og det fortsætter indtil i dag.

Se, det vil ikke fortsætte. Vi ved, at finanssystemet er på randen til at bryde sammen, selv uden coronavirusset; men hvis der nu tages skridt, der vil undergrave den internationale produktion og handelskæde, fordi man på kortere sigt måske bliver nødt til at ophæve Schengen-aftalen; muligvis må man vende tilbage til at teste ved grænserne, paskontrol, temperaturtagning, sundhedssymptomer; og det vil måske ikke være muligt at vedligeholde de nuværende former for globale handelsmekanismer. Så det er kriseøjeblik.

Og som jeg sagde, er det ikke en grund til at gå i panik, men vi bliver nødt til at have en anderledes tilgang: Allerede d. 3. januar, efter mordet på den iranske general Qasem Soleimani, opfordrede jeg til at arrangere et hastetopmøde, på det tidspunkt mellem Trump, Xi Jinping og Putin, for at forhindre en optrapning af krisen omkring Iran. I mellemtiden, omkring ti dage senere, fremlagde præsident Vladimir Putin et lignende forslag, denne gang ikke blot en opfordring til disse tre lande, men et forslag til regeringerne der er faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, om at de bør organisere et topmøde og drøfte hvilke former for strukturer og værdier de må give sig selv, for at opretholde orden og skabe grundlaget for en fremtid.

Det er det, som bør være på dagsordenen lige nu, og den russiske udenrigsminister, Sergej Lavrov, gentog dette, og sagde at Rusland er i fuld færd med at forberede et sådant topmøde. Schiller Instituttet mobiliserer for at definere dagsordenen for det der nu må blive den nye form for verdensorden der vil forhindre, at en situation ude af kontrol ender i kaos. [Trump-administrationen bekræftede d. 1. marts, at Præsident Trump ønsker at have et snarligt topmøde om atomar nedrustning, med regeringslederne for de fem permanente medlemmer af FNs sikkerhedsråd-red.]

Schlanger: En af de ting du siger er tilsyneladende, at selve

den finansielle krise, pga. den neoliberale politik, øger muligheden for en pandemi markant. Præsident Trump, Verdenssundhedsorganisationen (WHO) og andre har lovprist Kina for deres handlinger, men i går angreb udenrigsminister Pompeo endnu engang Kina. Hvad gør Kina? Og du siger, at dette vil blive Italiens politik; følger italienerne den kinesiske model?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at Kina gjorde det eneste mulige man kan gøre, når man står overfor en mulig pandemi. Chefen for WHO sagde flere gange, at Kina, med dets håndtering af coronaviruset, har skabt en ny international standard for hvad der er påkrævet. Som I ved, satte man 60 millioner mennesker i Wuhan og andre store byer i Hubei-provinsen i karantæne i flere uger. Folk fik besked på at blive inden døre, at hver familie kun kan gå ud og handle ind hver anden eller tredje dag. De har bygget, tror jeg, omkring 20 nye superhospitaller på to-tre uger. De har sendt 26.000 sundhedsplejere til regionen, og de har inddæmnet virusset i Wuhan. Infektionsraten er på vej ned, antallet af folk der bliver raske stiger, sammenlignet med nye smittede; og spredningen i resten af Kina er også nedadgående.

Så, jeg tror Kina er ved at bekæmpe og overvinde dette. De har også genstartet den økonomiske aktivitet, og BNP-væksten i det første kvartal vil sandsynligvis være nul procent, men man kan forvente at de vil genoprette og tilmed genvinde nogle af tabene. Se, Kina har gjort dette med en utrolig målrettet fremgangsmåde. Præsident Xi Jinping havde en direkte praktisk politik. Han mødtes hele tiden med absolut alle relevante ansvarlige myndigheder, og han tog personligt ansvar for dette – og det virkede.

Jeg synes hele verden skylder Kina en utrolig tak, fordi Kina har sikret resten af verden værdifuld tid til forberedelser, til at udvikle vacciner, som vi ikke har endnu, men disse ting tager tid. Så, jeg mener Kina bør lovprises for hvad de gjorde, og folk der angriber Kina er bare komplette huleboere, og de burde tie stille, lige meget hvad de forestiller sig, fordi Kina har hjulpet med at redde resten af verden og har gjort verden en utrolig tjeneste.

Nu må man se om de vestlige lande vil være i stand til at klare den på samme måde, fordi jeg kan ikke se hvordan Tyskland, eller Italien eller et ethvert lignende land vil

være i stand til at bygge et hospital på en uge. Jeg mener, den kendsgerning at Tyskland i omkring ni år ikke har kunnet bygge lufthavnen i Berlin, har gjort dem til grin i hele verden. Så en masse dårlige vaner, der har udviklet sig i Tyskland og andre vestlige lande, må kasseres, og man må gå tilbage til en helt anden fremgangsmåde, ligesom et lynprogram.

Endvidere, på grund af denne liberale politik, profitorientering, har vi ikke den form for nødhospitalssenge. Jeg tror slet ikke vi er i en position til at håndtere dette, men det er en brat opvågning til, at vi virkelig må gå tilbage til den måde som plejede at være praksis, da det tyske økonomiske mirakel blev til, hvor man også vidste hvordan man byggede ting, og jeg mener, at nu er tidspunktet til at gøre netop dette, og afskaffe en masse fjollede regler og love, der forsinkede tingenes gang. Og jeg mener, at tiden nu er inde til virkelig at gå tilbage til en anden økonomisk metode, af hensyn til folkets almene vel.

Schlanger: Du nævnte Le Maire i Frankrig, der talte om, at dette er en »total vending i globalisering« [game changer in globalization]. Det kunne se ud som om dette således er det perfekte tidspunkt til at gennemføre din afdøde mands forslag om Fire-magts-aftalen, der ville pege mod et Nyt Bretton Woods, og hans Fire Love. Er det hvad du mener burde blive drøftet på dette hastetopmøde?

Zepp-LaRouche: Ja, vi har brug for et nyt paradigme på mange niveauer: De Fire Love, som blev foreslået af min mand allerede i juni, 2014, er absolut den første forhåndsbetingelse for at opnå dette. Han har krævet en genindførelse af Glass-Steagall, adskillelsen af bankerne. Det er absolut nødvendigt for at gøre en ende på kasinoøkonomien, for at bringe erhvervsbankerne under statsbeskyttelse, så de kan begynde at tjene den reelle økonomi igen. Hvis investeringsbankerne så har røde bundlinjer, så er det bare ærgerligt. De kan ikke længere regne med skatteydernes penge, og hvis de ikke finder ud af at overleve, så burde de erklære insolvens.

Derefter er det nødvendigt at vende tilbage til et nationalt banksystem. I Tyskland have man Kreditanstalt für Wiederaufbau, kreditinstitutionen for genopbygning i efterkrigstidens periode, som var formet efter Franklin D. Roosevelts

Reconstruction Finance Corporation. Dette kunne blive en model, der staks kunne blive iværksat og udvidet. Der er brug for en nationalbank i alle lande, og disse nationalbanker må så være forbundet gennem et kreditsystem, et Nyt Bretton Woods-system, der formidler store, langfristede, lavt forrentede kreditter til produktion i internationale projekter. Hvis vi gør dette, og vi samarbejder med Den nye Silkevej om udviklingen af Afrika og udviklingen af Sydvestasien, udviklingen af Balkan-landene, og genopbygger infrastrukturen i alle de lande som er blevet forsømt, så tror jeg absolut, at vi kan forandre dette. Men det kræver en fuldstændig beslutsom indgriben, og det kan kun komme fra de førende regeringer i verden, fordi de må gennemføre dette imod bestræbelserne fra City of London og Wall Street, der vil være fast besluttet på at forhindre at det sker.

Schlanger: Jeg formoder, at for at tage sig af græshoppekrisen, der også spreder sig, ville man behøve den samme form for samarbejde.

Zepp-LaRouche: Ja, jeg vil gerne sige nogle ord om dette, fordi jeg mener, at hvis vi ikke kan hjælpe Afrika med at håndtere denne græshoppeplage har vi mistet den moralske egnethed til at overleve. Se, jeg synes, at dette spørgsmål om græshopper er meget sigende: Fordi FAO holdt allerede pressekonferencer sidste år med advarsler om, at disse græshopper spredte sig, men der var absolut ingen opmærksomhed fra de internationale medier, så disse græshoppesværme voksede, og nu er de i Etiopien, Eritrea, Kenya og spreder sig til Sudan; de fortærer hver dag lige så meget som 35.000 menneskers daglige forbrug! De spreder sig 150 km per dag, og det anslås, at hvis de ikke stoppes nu ved hjælp af sprøjtning og passende foranstaltninger, vil de mangedobles 500 gange inden juni, og de vil blive en fuldstændig plage, som truer millioner af menneskers liv.

Allerede i dag lever 30 millioner mennesker i fødevarer usikkerhed, hvilket betyder at de sulter, og den kendsgerning at intet er blevet gjort, viser at der stadig er dette absolut racistiske, koloniale tankesæt blandt europæerne og generelt i Vesten. Fordi FAO sagde jo i sidste uge, at de blot havde brug for 76 millioner dollars, hvilket er pebernødder! EU donerede 1 million dollars. Da Pompeo var i Etiopien lovede han 8 millioner dollars – Det er jo

latterligt! Michael Bloomberg spenderer skam 400 millioner dollars på en måned på sin dumme reklamekampagne for at købe Det hvide Hus, og man kan ikke skaffe 76 millioner dollars til at redde liv?

Dette er den absolutte påvisning af, at Vesten stadig styres af det racistiske, koloniale tankesæt, og de er revnende ligeglade med om Afrika dør. Vi bliver nødt til at ændre dette, fordi jeg i mange år har sagt, at Vestens holdning til Afrika er et spejl af vores egen moralske habitus, og en test af vor egen overlevelsessevne. Hvis vi ikke kan klare dette, vil vi ikke overleve. Så jeg appellerer til jer om at hjælpe os med denne mobilisering, ikke kun omkring græshopperne, der kunne klares relativt nemt; man skal bare, sammen med de afrikanske regeringer, organisere nogle ingeniørtropper fra det tyske forsvar, Bundeswehr, eller De blå Hjelme og forskellige organisationer, og så sprøjter man bare disse græshopper, og det kunne klare det. Men det kræver en holdningsændring, og det kan kun komme fra den større løsning, som jeg netop nævnte, hvilket er topmødet på højeste niveau med Rusland, Kina, Indien og USA, og derefter kan andre lande tilslutte sig, og der må være en række konferencer, som drøfter disse spørgsmål meget hurtigt. Vi har imidlertid nået et punkt, hvor vi drastisk må ændre kurs, ellers vil vi ikke klare den som civilisation...

Se resten af Helgas webcast på videoen ovenover.